

Bultaco 74

Pasqual Alapont Ramon

Bultaco 74 va ser estrenada per la companyia La Dependent el 14 de maig de 2004, al Teatre Principal d'Alcoi.

1 (1982)

Tot és possible en l'espai, estem sobretot dins de l'imaginari de l'autor

(PILAR i VÍCTOR es troben al carrer. Ella du un parell de bosses d'El corte inglés.)

VÍCTOR.- Ei, què passa? Pilar, Pilar Tronchoni, quant de temps.

PILAR.- Perdona...?

VÍCTOR.- Que no te'n recordes de mi?

PILAR.- No sé, no caic, ara.

VÍCTOR.- L'assemblea d'estudiants. Fa deu anys. Víctor. Duia barba.

PILAR.- Ohhh! L'assemblea, és clar, l'any... l'any...

VÍCTOR.- Setanta-dos.

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Quant de temps!

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei! Víctor.

VÍCTOR.- Sí.

PILAR.- Víctor Puig.

VÍCTOR.- No, Albentosa.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Sóc Albentosa, Víctor Albentosa.

PILAR.- Albentosa?

VÍCTOR.- Víctor Albentosa Buscató, de Dret.

PILAR.- Tu no eres de Matemàtiques?

VÍCTOR.- No, i ara, sempre m'han suspès les matemàtiques a mi, el de Matemàtiques era Puig, Daniel Puig.

PILAR.- De Dret?

VÍCTOR.- Albentosa. És que he estat fora.

PILAR.- (Tot recordant.) Ah, que tenies una bicicleta.

VÍCTOR.- No, una moto.

PILAR.- Això volia dir, una moto, és clar que me'n recorde... de color..., de color...

VÍCTOR.- Blava!

PILAR.- Sí, blava.

VÍCTOR.- Una Bultaco, encara la tinc.

PILAR.- Encara la tens?

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- No vam fer quilòmetres amb aquella Bultaco!

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- L'aplec del Puig. Serra! (Cantant.) Al vent, la cara al vent...

PILAR.- (Cantant.) Els ulls al vent.

TOTS DOS.- (Cantant.) Al vent del món.

VÍCTOR.- Xe, no has canviat.

PILAR.- Tu tampoc. Bé, la barba.

VÍCTOR.- Sí, la barba. Però porte xiruques, encara porte xiruques.

PILAR.- Sí.

(Pausa.)

VÍCTOR.- Ei. M'alegre molt, de veres.

PILAR.- Jo també.

VÍCTOR.- Tens contacte amb algú de la colla?

PILAR.- Ens hem vist alguna volta, ahà.

VÍCTOR.- Què se n'ha fet de Javi Domingo, aquell trotskista de la Lliga?

PILAR.- Potemkin?

VÍCTOR.- Compañeros, lo primero la revolución, hay que dinamitar el sistema des de dentro. Cuanto peor, mejor.

PILAR.- Està en el PSOE.

VÍCTOR.- Què em dius?

PILAR.- És regidor d'un ajuntament de l'Horta, em pense.

VÍCTOR.- No m'ho puc creure. Que està, dinamitant el sistema des de dins?

PILAR.- Es veu que sí.

VÍCTOR.- I Reme, aquella maoista de Benetússer, la de l'ORT, que feia unes paelles tan bones?

PILAR.- No era de la JUCE?

VÍCTOR.- Siii, que anaven sempre en grup et cinc o sis, fumant porros.

PILAR.- Està en el PSOE.

VÍCTOR.- No!

PILAR.- Son pare era de la corda de Lerma i l'ha col·locat.

VÍCTOR.- Que fort!

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Però que bones que estaven les paelles, xe. I Pere Cots?

PILAR.- El del PSAN?

VÍCTOR.- L'has vist?

PILAR.- No el coneixeries.

VÍCTOR.- També està en el PSOE?

PILAR.- No, en la RENFE. Ha tret unes oposicions i està en La Encina. Té dos xiquetes i els parla en castellà.

VÍCTOR.- Pere Quatrebarres? No és possible.

PILAR.- Cuanto peor mejor.

VÍCTOR.- Xe, però que bé que ens ho passàvem.

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Te'n recordes quan vam dir de fer l'orgia?

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei! Quina pena que no la férem.

PILAR.- Sí, quina pena.

(Gradualment, l'AUTOR envaeix l'espai d'Ell i d'Ella, sense fitar-los; no li cal, els té al cap.)

VÍCTOR.- Bé...

PILAR.- Bé...

VÍCTOR.- Podríem...

PILAR.- Sí?

AUTOR.- No sé, jo... vols que...?

VÍCTOR.- Que... quedem un dia?

PILAR.- Sí, és clar.

AUTOR.- Podríem...

VÍCTOR.- Podríem...

PILAR.- Ahà?

VÍCTOR.- ...fer l'amor.

PILAR.- Fer l'amor?

VÍCTOR.- No, entén-me, quan dic fer l'amor vull dir...

AUTOR.- Follar.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Bé, practicar sexe.

PILAR.- Practicar sexe?

AUTOR.- **(No troba les paraules adients.)** Fer abdominals, comprar-nos un gos, anar al cine, fundar una família, què sé jo...?

(Pausa.)

VÍCTOR.- Bé.

PILAR.- Bé.

VÍCTOR.- És... és...

AUTOR.- Tard?

PILAR.- Sí, és ja quina hora.

VÍCTOR.- És millor que me'n vaja.

PILAR.- Adéu. **(Se'n va pel lateral dret.)**

VÍCTOR.- Adéu. **(Se'n va pel lateral esquerre.)**

AUTOR.- Ah! **(S'agafa el cap.)** Bé, podria ser pitjor. Molt pitjor. **(L'AUTOR repassa les seues notes)** Vejam, què és el que hi ha?

2002

AUTOR.- (Es trau la jaqueta i la deixa caure ostensiblement, en la seua ment està fabricant una altra imatge; omple un got.) Han passat els anys, escena domèstica: entra ella a mitjan vestir i posant-se una arracada.

PILAR.- (Entra posant-se una arracada, arreplega la jaqueta de terra i la plega.) Però tu què t'has pensat, que sóc ta mare?

AUTOR.- (Contrafent PILAR.) Ja t'has dutxat, Víctor?

PILAR.- Sempre hem d'arribar tard, Déu!

AUTOR.- Bé...

PILAR.- On he deixat les...

AUTOR.- Es mira a l'espill...

PILAR.- Tx, estic com una vaca. Has vist les meues sabates, amor?

AUTOR.- Per a ella.

PILAR.- No cal que contestes, no. A veure com no rebentes!

(PILAR s'olora les aixelles.)

AUTOR.- Què t'hi jugues que encara no ha posat gasolina?

PILAR.- (Cap a fora.) Víctor, has posat gasolina? Has posat gasolina? Que si has posat...? Vés-te'n a la merda.

AUTOR.- (Encara revisant notes.) Víctor entra amb una canya de pescar i tracta de desembolicar els fils.

VÍCTOR.- Volies alguna cosa, Pilar, bonica? Estava...

PILAR.- Què fas?

VÍCTOR.- Et pots creure que no puc desfer-los.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Els nucs, està tot...

PILAR.- No, no m'ho puc creure.

VÍCTOR.- Es coneix que s'ha oxidat, el carret...

PILAR.- Tu saps quina hora és?

VÍCTOR.- Les dos. ...I no tira ni avant ni arrere. (**S'asseu a parlar.**) Et jure que no torne a comprar... (**Es concentra en la canya.**) Has vist el Tres en uno?

PILAR.- Per l'amor de Déu...

VÍCTOR.- Agafa d'ací, vols?

PILAR.- És molt important arreglar la canya ara?

VÍCTOR.- És que si no ho faig ara, després...

AUTOR.- Però anem a veure: és necessària la canya (**Li la lleva.**) Es compraria una canya, Víctor?

PILAR.- Què fas?

VÍCTOR.- Estava... No sé, estava pensant en comprar-me una canya de pescar. Què en penses?

PILAR.- I per a què vols tu una canya?

VÍCTOR.- Bé... sempre he volgut pescar.

PILAR.- Tu? Vinga, afanya't.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- (**Didàctica.**) Saps que hui havíem quedat amb la teua germana?

AUTOR.- (**Esbufega.**) Informació gratuïta.

PILAR.- (**Emprenyada.**) No tinc ganes que em traguin els colors una altra volta, m'entens?

AUTOR.- Molt millor.

VÍCTOR.- (**Sense parar esment.**) Saps..., saps que estic pensant seriosament de comprar-me una canya nova?

AUTOR.- Oh, no pot ser tan imbècil, Víctor. Estic farta.

PILAR.- Farta, m'entens?

VÍCTOR.- (**Ingenu.**) Farta, què vols dir?

AUTOR.- Sap perfectament de què li està parlant.

VÍCTOR.- (**Susceptible.**) De què m'estàs parlant?

AUTOR.- O potser no?

VÍCTOR.- (**Dubitatiu.**) De què m'estàs parlant?

AUTOR.- No, sí. Sí, sí.

VÍCTOR.- Què insinues?

PILAR.- Mira, no tinc ganes de discutir, fem tard.

VÍCTOR.- No, no, solta-ho!

PILAR.- Afanya't.

VÍCTOR.- Què és el que tens al pap?

PILAR.- No hi tinc res, al pap.

(Pausa.)

VÍCTOR.- Molt bé. I la meua jaqueta?

PILAR.- (**Llançant-la a terra amb ràbia.**) Tin la teua jaqueta.

VÍCTOR.- (**Agafant-la i espolsant-la.**) Però què et passa, estàs idiota?

PILAR.- No t'importava fa tres minuts, que s'embrutara.

VÍCTOR.- (**Llança la jaqueta amb ràbia.**) D'acord, què he fet?

PILAR.- Res, no has fet res.

VÍCTOR.- No, solta-ho.

PILAR.- Vols plegar la jaqueta, inútil!?

AUTOR.- Això és convencional.

PILAR.- Qui és convencional? M'estàs dient...

AUTOR.- (**Donant la jaqueta. Derrotat.**) Jo sóc convencional.

VÍCTOR.- Volia dir...

AUTOR.- Sí, què vol dir?

VÍCTOR.- Vull dir...

AUTOR.- Vull dir...

VÍCTOR.- Vull dir...

AUTOR.- (**Amb decisió.**) Vejam, irònic i histriònic.

VÍCTOR.- M'ha caigut la jaqueta. Senyors, m'ha caigut la jaqueta, què puc al·legar en la meua defensa? L'havia deixat damunt de la cadira, ho jure per ma mare, però ha caigut. No sé, facen un escarment exemplar amb mi, tallen-me el coll, òbriguen-me el cap, reciten-me un discurs de Fraga Iribarne.

PILAR.- *Sempre* et cau, la jaqueta.

VÍCTOR.- Ah, *sempre, sempre*, ja ha eixit.

PILAR.- Tot ho fas a mitges.

VÍCTOR.- Mira-la, donya perfecta.

PILAR.- Vinga, anem, que no vull- Has posat gasolina?

VÍCTOR.- Gasolina?

PILAR.- Per l'amor de Déu, estàvem en reserva.

VÍCTOR.- Però quin drama, estem en reserva parem i ja està.

PILAR.- No vull fer tard.

VÍCTOR.- Estava baixant el fem.

PILAR.- Ara, al matí?

VÍCTOR.- Ara, al matí, què passa?

PILAR.- No es trau el fem, al matí.

VÍCTOR.- Mal si faig mal si no faig, no?, eixe és el problema: sempre m'estàs coartant la iniciativa. Sempre-m'has-coartat-la...

PILAR.- Què? Que jo t'he coartat, a tu?

VÍCTOR.- Res.

PILAR.- Em fas gràcia.

VÍCTOR.- Tu sí que em fas gràcia.

PILAR.- La iniciativa, però quina iniciativa hi ha de baixar

el fem al matí? Per l'amor de Déu, que has batut el rècord de 1.500 o què?

VÍCTOR.- No em busques les cosquerelles.

PILAR.- Què vols, una medalla?, que toquem l'himne? Víctor Albertosa Buscató baixa la bossa de fem en tres minuts dotze segons vuit dècimes. Rècord mundial. Uuuh!

VÍCTOR.- Deixem-ho, per favor.

PILAR.- Tens la porta oberta, ja ho saps, per mi te'n pots anar quan et rote.

VÍCTOR.- Va, anem que fem tard.

PILAR.- No, no t'escapes tu ara, de què tens por?

AUTOR.- (**Arrugant els papers.**) Sí, això està bé: qui ets tu, què vols?

VÍCTOR.- (**A part.**) Jo... jo... jo sempre... sempre he volgut ser James Dean, caminar com ell, mirar com ell. Hauria donat el que fóra per tenir la seua miopia. Vaig veure *Rebeldes sin causa* més de vint vegades. Que bonica que estava Natalie Wood, me la recordava tant, Pilar. Em vaig... em vaig comprar uns pantalons vaquers, i els vaig foradar, i unes xiruques, i em vaig deixar els cabells llargs, i em vaig afiliar al PC, volia, volia canviar-ho tot, inundar el món de xiruques.

AUTOR.- (**Entra en la llum.**) Tot això està molt bé, però de què t'amagues? Quina és la teua ferida?

VÍCTOR.- Volia ensenyar el meu fill a... (**fa esment de llançar la canya.**) ...estar amb ell, només això, poder asseure'ns l'un al costat de l'altre fent un puzzle, (**somriu.**), de la Torre Eiffel, què sé jo, parlar com dos amics.

AUTOR-FILL.- (**Asseient-se a les cames de VÍCTOR.**) Pare?

VÍCTOR. Sí?

AUTOR-FILL.- Sabies que el Sol té un diàmetre en l'equador d'1.391.980 km?

VÍCTOR.- A... Alguna cosa havia sentit, sí...

AUTOR-FILL.- I que la velocitat de fugida de la Lluna és de 2'38 km/s?

VÍCTOR.- Què em dius ara? Tant?

AUTOR-FILL.- I que la temperatura superficial de Venus és de...

VÍCTOR.- (**Interrompent-lo.**) Però que sabut que ets, fill, estic orgullós de tu. Vine que et faça un bes. Vull el millor per a tu, ho saps, veritat?

AUTOR-FILL.- Sí.

VÍCTOR.- Sempre serem amics, hum?

AUTOR-FILL.- Sí.

VÍCTOR.- (**Agafant-lo de les espatlles.**) Entre tu i jo no hi haurà mai secrets, eh?

AUTOR-FILL.- Sí.

VÍCTOR.- Ei!

AUTOR-FILL.- Ei! Puc fer-te una pregunta?

VÍCTOR.- Pots preguntar-me el que vulgues. A l'hora que vulgues.

AUTOR-FILL.- Pare?

VÍCTOR.- Sí?

AUTOR-FILL.- Què passa quan et mors?

VÍCTOR.- Què? (**Busca PILAR amb la mirada, però no la troba.**) Bé, ningú no sap què passa exactament quan ets mors, deixes... deixes de respirar, i... i estàs, bé, no estàs, però...

AUTOR-FILL.- Pare?

VÍCTOR.- Sí?

AUTOR-FILL.- Per què se'm posa dura?

VÍCTOR.- Home, no..., no és dolent, això, no t'has de preocupar, te la pots tocar sempre que vulgues. Vull dir que no et tornes cec ni sord, ni et cau la pell, ni t'ixen grans. No, no t'espantes, això, això... Abans l'església, fa quaranta anys..., el cardenal Marcelino Olaechea...

AUTOR-FILL.- Pare?

VÍCTOR.- Sí?

AUTOR-FILL.- Què és follar?

VÍCTOR.- Follar?

AUTOR-FILL.- Cardar, copular, fotre un clau.

VÍCTOR.- Sí, sí, ja, ja... Bé, la, la cosa dura aquella que... quan... quan te la toques, el... el... El clítoris. No, la vagina. La Paloma. Bé, tu... tu tens una llavoreta, no?, eh... eh... crec... crec que... Vigila, crec que t'ha picat un peix.

(Pausa. S'acaba l'apart.)

AUTOR.- Potser estaria bé introduir ara la piscina?

(Silenci. Ella el mira. Ell el mira.)

PILAR.- **(Des de la distància.)** Tot ho fas mitges.

VÍCTOR.- Què vols dir?

PILAR.- Jo no he dit res.

VÍCTOR.- No? És clar, tu no dius res, mai no dius res. Què és el que faig a mitges?

PILAR.- Ho saps molt bé.

VÍCTOR.- M'ho faràs pagar tota la vida? És per això que t'has quedat amb mi?

PILAR.- D'acord, vols que en parlem?

VÍCTOR.- **(Agafant la jaqueta d'una revolada.)** Mira, no vull armar-la.

PILAR.- Sí, no l'armem, és millor així, pose'm cara de parelleta exemplar i anem a menjar-nos la paelleta de la refotuda Teresín.

(Pausa. L'AUTOR ompli el got.)

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Res.

VÍCTOR.- Es tracta de la meua germana, no?

PILAR.- Anem, no siga que se li empastre l'arròs. Encara em tiraria la culpa.

VÍCTOR.- No cal que anem, si no vols, no cal que et sacrificues. Li toque i ja està.

PILAR.- Coixa, sifilítica, amb una perforació d'estómac, ni morta em perdria un dinar de la teua germaneta.

VÍCTOR.- (Fa per anar-se'n.) Estàs boja.

PILAR.- Sí, vés, corre... (L'home s'atura.) Sempre te'n vas corrent.

AUTOR. 2002, uns mesos més tard.

(PILAR agafa el got i se l'empassa. Està èbria.)

AUTOR.- Per què beus?

PILAR.- I què si bec? I què si estic borratxa? Encara hauria de beure més, molt més, ofegar-me en l'alcohol per poder estar al teu costat. (A l'home.) Per què em mires així? No estic boja.

AUTOR.- T'has pres les pastilles?

(Esclata a riure.)

PILAR.- La verda, la groga, la blava, en tinc de tots els colors.

VÍCTOR.- Has...

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Has anat a la teràpia?

PILAR.- Sí, ens hem assegut totes en rotgle, en la posició de harmajasana.

AUTOR.- Sakastrajana.

PILAR.- Salustiana (**Riu.**)

(Com en un partit de tenis, AUTOR mira VÍCTOR amb expectació, abans que conteste.)

VÍCTOR.- Estàs borratxa.

PILAR.- Sí, com una sopa.

(Pausa.)

(PILAR esclata a riure.)

VÍCTOR.- Què et fa tanta gràcia?

PILAR.- He xarrat molt de tu.

VÍCTOR.- Ja.

PILAR.- Una cosa molt hippie, t'ho hauries passat molt bé.

VÍCTOR.- No ho crec.

PILAR.- Fa vint anys t'hauria agradat... Ens hem assegut i...

AUTOR.- Ens hem assegut i què?

PILAR.- No ho vols saber?

AUTOR.- Ens hem fumat un porro.

PILAR.- Sorprès?

VÍCTOR.- No tinc opinió.

AUTOR.- I si...?

PILAR.- Ens hem despullat, tios i ties, tots en rotgla, sorprès?

AUTOR. (**Mirant a VÍCTOR a la cara.**) Sorprès?

(Tot d'una l'AUTOR es gira i venta una bufetada a PILAR, la qual amaga la cara i somica.)

VÍCTOR.- (Abraonant-s'hi.) Pilar.

PILAR.- Deixa'm!

VÍCTOR.- No volia...

AUTOR.- No volies?

VÍCTOR.- Perdona...

AUTOR.- (Allunyant-se, contrariat.) A veure, a veure...

(Executen les accions a ritme més ràpid, un pèl mecàniques, però no exemptes d'intenció en els personatges.)

VÍCTOR.- T'has pres les pastilles?

PILAR.- La verda, la groga, la blava, en tinc de tots els colors.

AUTOR.- Has...

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Has anat a la teràpia?

PILAR.- Sí, ens hem assegut totes en rotgle, en la posició de no sé què, i hem xarrat.

(L'AUTOR deixa anar les frases com si ponderara efectes i moviments.)

AUTOR.- A veure, has anat a la teràpia?

PILAR.- Sí, ens hem assegut totes en rotgle, en la posició de no sé què, i hem xarrat.

AUTOR.- Ja, una cosa molt hippie, t'ho hauries passat molt bé.

VÍCTOR.- No ho crec.

AUTOR.- Fa vint anys tu tu tu tu tu tu. Ens hem assegut i...
(**Descobrint-ho.**)

VÍCTOR.- Què és el que has dit de mi? T'has despatxat a gust?

(**L'AUTOR observa home i dona amb expectació.**)

PILAR.- De tu? Per què havia de parlar de tu? Li he contat... (**Esclata a riure.**)

AUTOR.- (**Riu.**) Bé, provem-ho.

PILAR.- El meu part.

VÍCTOR.- El teu part?

PILAR.- Saps què em va dir Teresín en el quiròfan?

VÍCTOR.- No sé si vull saber-ho.

(**Apart de PILAR.**)

AUTOR-TERESÍN.- Et faran la cesàrea, Pilar, ets estreta de malucs.

PILAR.- (**Esbufegant.**) Ah! Ah! Ah!

AUTOR-TERESÍN.- Hauria d'haver anat a la perruqueria, no?, tinc el monyo greixós.

PILAR.- Uf! Uf! Uf!

AUTOR-TERESÍN.- Els he deixat una cassoleta d'arròs per a dinar.

PILAR.- Ah! Ah! Ah!

AUTOR-TERESÍN.- Més bo.

PILAR.- Teresín!

AUTOR-TERESÍN.- Lleva-t'ho del cap, no cal que bufes tant que t'han d'obrir igual.

PILAR.- I Víctor?

AUTOR-TERESÍN.- Això ara ho arreglen molt bé, no

t'has de preocupar, no es notará, veritat, don Rafael?

PILAR.- Em va prometre que arribaria a temps.

AUTOR-TERESÍN.- Ui, Víctor, quan agarra la Bultaco...

PILAR.- Víctor! Víctor!

AUTOR-TERESÍN.- Ja li dic que espente, però no em fa cas. És la meua cunyada. Comunista. Més poca traça!

PILAR.- Vull que vinga Víctor.

AUTOR-TERESÍN.- No sigues histèrica, Pilar, ens estàs fent quedar malament. És que és estreta de malucs, és millor que li facen la cesàrea, don Rafael. Jo n'he tingut vuit, sense problemes, però ella... Talle, talle...

PILAR.- Aaah!!!

(En una sala de l'hospital.)

VÍCTOR.- Et fa mal?

PILAR.- És que em tiren els punts.

VÍCTOR.- T'estime tant.

PILAR.- T'estime tant.

VÍCTOR.- Si poguera canviar-me per tu.

PILAR.- Ho faries per mi? De veres?

AUTOR.- (**Sarcàstic.**) Sí, home, per què no?

VÍCTOR.- Oh! Oh! Oh!

PILAR.- Et fa mal?

VÍCTOR.- (**Desesperat, mirant-se entre les cames.**)
Sóc... soc un fenomen, Pilar, una atracció de fira. Has vist com se m'ha quedat?, sembla una sobrassada de Teruel.

AUTOR-TERESÍN.- I sense cesàrea.

PILAR.- Teresín, per l'amor de Déu.

AUTOR-TERESÍN.- Ara que tens el camí fet hauríeu d'anar a per la parelleta.

PILAR.- Teresín!

AUTOR.- Oh, no, fora, fora, però què dic? Se me'n va, se me'n va. Eh... Et fa mal?

PILAR.- És que em tiren els punts.

VÍCTOR.- No m'havia passat mai, amb la Bultaco, em vaig quedar sense gasolina baixant el port, ho sent.

PILAR.- Pobret.

VÍCTOR.- Si poguera canviar-me per tu.

PILAR.- Ho faries, de veres?

VÍCTOR.- Oh! Oh! Oh!

PILAR.- Et fa mal?

VÍCTOR.- (Desesperat, mirant-se entre les cames.)
Sóc... soc...

AUTOR.- Ep, ep, alto!

PILAR.- T'estime tant.

VÍCTOR.- T'estime tant.

PILAR.- L'has vist?

VÍCTOR.- Sí. Més guapo. (Agafa el bebè i li fa magarrufes.) Ei, qui vindrà a pescar amb el pare? I qui farà un puzzle de 3.000 peces?

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- I qui es farà marxista-leninista?

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Pilar, vull el millor per al nostre fill, li comprarem uns pantalons vaquers i li'ls foradarem, i l'obligarem a portar barba i xiruques.

PILAR.- Li direm...

VÍCTOR.- James Dean.

PILAR.- James Dean Albentosa Tronchoni, m'agrada.

AUTOR.- Sí, és discret.

VÍCTOR.- Tu canviaràs el món, nano, t'afiliarem al PC, i

practicaràs l'amor lliure.

PILAR.- Serà del PSOE, regidor de l'Ajuntament de Picanya.

VÍCTOR.- Del PSOE?

PILAR.- Hay que dinamitar el sistema desde dentro.

VÍCTOR.- Molt bé, cuanto peor mejor. Tinc unes ganes de portar-te amb la Bultaco, fill meu.

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- A qui es pareix?

VÍCTOR.- (**Contrariat.**) Tots els xiquets es pareixen, no..., no sé...

PILAR.- Deixa'm que el veja.

VÍCTOR.- Pilar, tin en compte que t'acabes de despertar de l'anestèsia, pots tenir alguna al·lucinació.

PILAR.- Però... però si té barba, i està calb, i porta ulleres.

VÍCTOR.- Sí, ho sent, és clavat a Teresín.

AUTOR.- No, no, no! És per tornar-se boig, Déu. Ell se n'ha d'anar.

VÍCTOR.- Hem de parlar. No podem continuar així.

PILAR.- Deixa'm sola.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Vés-te'n.

VÍCTOR.- Però què dius?

PILAR.- (**Assenyalant.**) Que te'n vages!

AUTOR.- Per la dreta. (**VÍCTOR dubta i fa per anar-se'n per la dreta.**) No, per l'esquerra.

(**VÍCTOR comença a anar-se'n per l'esquerra però s'atura.**)

VÍCTOR.- Què t'agafa ara?

PILAR.- Vés-te'n d'una volta, estàs sord. (**VÍCTOR se'n va.**) I no em parles de la teua germana.

VÍCTOR.- (**Aturant-se.**) Però què dius?

PILAR.- No t'he dit que te'n vages?

VÍCTOR.- Però...

AUTOR.- Que te'n vages!

VÍCTOR.- (**Anant-se'n.**) Estàs boja.

(Pausa.)

PILAR.- Sí, vés, corre...

AUTOR.- Corre...

PILAR.- Sempre te'n vas corrent.

AUTOR.- Per què beus?

PILAR.- I què si bec? I què si estic borratxa? Hauria d'estar tot el dia borratxa.

AUTOR.- (**Per a ell.**) Però per què han arribat fins ací? Hi ha d'haver alguna cosa. Merda! S'ha de ...

PILAR.- (**Comença amb els primers cors de Mrs. Robinson de Simon & Garfunkel.**) Ti ti ri ri ti ti ti ri ti ti ti ri ti.

AUTOR.- S'ha d'haver trencat alguna cosa...

PILAR.- Tu tu ru tu tu ru tu ru ru.

AUTOR.- On està la fissura?

PILAR.- Ti ri ri ri ri ti ti ti ri ti ti ti ri ti.

AUTOR.- Què fa que una parella...?

PILAR.- And here's to you, Mrs. Robinson, Jesus loves you more than you will know.

AUTOR.- Per què es desfà?

PILAR.- Whoah oh oh.

AUTOR.- Oh. Prou.

PILAR.- La meua vida no té sentit.

AUTOR.- Bla, bla, bla, això són frases. Vejam: entra Víctor.

(Entra l'home d'esquenes a ell.)

VÍCTOR.- Puri!

PILAR.- (Girant-se.) Sí?

AUTOR.- No.

VÍCTOR.- Aurora?

PILAR.- (Girant-se.) Sí?

AUTOR.- No.

VÍCTOR.- Raquel?

PILAR.- (Girant-se.) Sí?

AUTOR.- No.

VÍCTOR.- Rosaura?

PILAR.- Sí?

AUTOR.- No, no, no. Pilar, Pilar!

PILAR.- (Crida.) Què?

VÍCTOR.- T'he... t'he de dir una cosa...

AUTOR.- T'he de dir..., t'he de dir..., t'he de... (**Mira l'home, sorneguer.**)

VÍCTOR.- Tinc una amant.

PILAR.- Oh.

AUTOR.- Una querida.

PILAR.- Oh.

AUTOR.- Una amiga.

PILAR.- Oh.

AUTOR.- Una amistançada.

PILAR.- Una què?

VÍCTOR.- No, no m'interrompes. No puc amagar-ho més temps.

PILAR.- Víctor, per favor.

VÍCTOR.- La vaig conèixer en un viatge de negocis, en la barra d'un bar... Jo estava sol.

PILAR.- No continues, sé que em faràs mal.

VÍCTOR.- Era de nit, nit fosca.

PILAR.- Plovia?

VÍCTOR.- Sí, a bots i barrals.

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- Vaig demanar un bourbon.

AUTOR.- Quin enfilall de tòpics, Déu.

VÍCTOR.- Ella tenia faccions orientals, era de la Xina.

AUTOR.- (**Sarcàstic.**) De la Xina Caputxina.

VÍCTOR.- Jo estava travessant un mal moment. Va entropessar amb el meu tamboret.

PILAR.- Us vau mirar fixament, la vas despullar amb la mirada?

VÍCTOR.- No volia fer-te mal.

AUTOR.- Tòpic, tòpic, tòpic...

VÍCTOR.- Deixa'm que et conte una història.

PILAR.- És llarga?

AUTOR.- (**Desesperat.**) Oh!

VÍCTOR.- Chun-li estava a punt de suïcidar-se quan em va conèixer. Era l'amant d'un gàngster de Hong-kong. Tenia un microfilm en el seu poder i la màfia l'anava buscant. La seua vida no valia res.

PILAR.- Pobra.

AUTOR.- Quina merda, per favor.

VÍCTOR.- Fa dos anys que dura. Tenim cinc xiquetes. (**la dona el mira.**) Un part múltiple.

PILAR.- Oh. Necessite respirar.

VÍCTOR.- La nostra vida és una autèntica ficció, Pilar.

PILAR.- M'ofegue.

AUTOR.- Jo sí que m'ofegue.

VÍCTOR.- Has de sobreposar-te. Tot depèn de tu, ara. No pots fallar.

PILAR.- No, perdona, però no puc.

VÍCTOR.- Durant un temps vam creure que no ho podríem fer, però ara és el moment, el nostre moment.

PILAR.- No em demanes això, Patrick.

AUTOR.- Patrick? Com que Patrick?

VÍCTOR.- Confia en les teues possibilitats. Recorda qui ets.

PILAR.- No sé, és tot tan confús.

VÍCTOR.- Escolta, Jenny..., alguna cosa està passant a Washington.

AUTOR.- Jenny? Washington? Ara sí que m'ha...

VÍCTOR.- Només tu pots desactivar la bomba. Explotarà tota la ciutat, si no ho fas.

PILAR.- És que no puc, no puc, no em sent les cames.

AUTOR.- Què tens, varius?

VÍCTOR.- Sí, sí que pots, concentra't en la força. Mira'm a la cara. Si tu vols, pots fer-ho. És molt senzill, has de mirar amb el cor.

PILAR.- M'estime més unes ulleres.

AUTOR.- I jo un parell de neurones.

VÍCTOR.- Queden divuit segons per a desactivar la bomba, Jenny, per favor.

PILAR.- No!

(VÍCTOR **venta una bufetada a PILAR.**)

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- Està bé.

VÍCTOR.- Perdona, jo...

PILAR.- No, no, estic bé.

VÍCTOR.- Ho sent.

PILAR.- En realitat, fa temps que hauria d'haver acabat amb açò.

VÍCTOR.- Deixa-ho, et farà mal.

PILAR.- Jo tenia quinze anys... El meu pare era el jutge O'Connor, Douglas Mc Arthur Michigan O'Connor.

AUTOR.- Tin, toca't el nas.

VÍCTOR.- No et tortures, Jenny.

AUTOR.- És que és per a torturar-se, la mare que em va...

PILAR.- El meu germà tenia una iguana. Li deien Rusky.

VÍCTOR.- Rusky?

AUTOR.- (**Irònic.**) Et refereixes a Rusky, Rusky Petrusky, la famosa iguana ballarina?

PILAR.- Era un dia de primavera, la família se n'havia anat de pícnic i jo... jo...

VÍCTOR.- Jenny, per favor.

PILAR.- Vaig agafar la pobra Rusky i me la vaig menjar.

VÍCTOR.- (**Emocionat.**) Oh!

AUTOR.- (**Desesperat.**) Oh! (**Sarcàstic.**) Amb tomaqueta, te la vas menjar amb tomaqueta?

(**Pausa.**)

AUTOR.- Déu, estic com una cabra.

PILAR.- Bé, això és tot, ara no voldràs saber res de mi,

veritat?

VÍCTOR.- Ha sigut molt valenta, Jenny.

AUTOR.- (**Irònic.**) Sí, molt valenta.

PILAR.- He viscut vint anys amb açò. Tens raó, necessitava traure-ho.

VÍCTOR.- Encara tenim temps. Oblidem-nos de tot i anem a viure a Oklahoma, el meu germà hi té un ranxo de trenta acres.

AUTOR.- Sí, per què no? T'agradarà munyir les vaques, Jenny.

PILAR.- És massa tard, Patrick. I tu ho saps.

AUTOR.- No, dona, que ha de ser tard.

VÍCTOR.- Sí, massa tard, en el fons sempre ho he sabut.

AUTOR.- (**S'estira els cabells.**) Oh, per què em passa açò? Com he d'acabar l'obra, com!

(**Pausa.**)

VÍCTOR.- Ho sent, Jenny, ha arribat l'hora.

PILAR.- Oh, Patrick, em tremolen les mans.

VÍCTOR.- Només queden tres segons perquè esclate la bomba.

AUTOR.- Ai, senyor, necessite un ansiolític

VÍCTOR.- T'has de decidir.

PILAR.- No puc, de veres.

VÍCTOR.- Quin cable talle, el blau o el roig?

PILAR.- No funcionarà.

VÍCTOR.- El blau o el roig?

PILAR.- No sé.

VÍCTOR.- El blau o el roig!

PILAR.- Patrick, per favor!

VÍCTOR.- El blau o el roig!!!

PILAR.- No em pressiones!

VÍCTOR.- EL BLAU O EL ROIG!!!

PILAR.- (**Contramàscara.**) Ai, el verd (**Pausa.**) Xica! Em poses nerviosa.

(Pausa. Es miren.)

PILAR.- Crec que... Crec que...

VÍCTOR.- Sí.

(Pausa. Tots dos miren l'AUTOR.)

VÍCTOR.- Tenim un problema, Houston.

AUTOR.- Sí, sí ja sé que tinc un problema. I ben gros. (**Mirant el rellotge.**) S'ha fet quina hora. Hauria d'anar a Mercadona.

PILAR.- (**Com en un rampell.**) Oh, Patrick, no m'abandones.

(Es besen. L'AUTOR els mira, per si pot aprofitar alguna cosa de l'escena, però en veure'ls fa un gest que indica que n'ha perdut l'esperança.)

AUTOR.- Creïlles, Gazpacho, oli. Dixan.

VÍCTOR.- Sempre estarem junts, Jenny, fins l'eternitat.

(Es tornen a besar.)

AUTOR.- Arròs, cebes, carlotes. Caprice de Dieux.

VÍCTOR.- (**Abrandat.**) Mai tants degueren tant a tan pocs.

PILAR.- (**Abrandada.**) Tal faràs tal trobaràs.

(L'AUTOR els mira.)

AUTOR.- Faria millor de muntar-me un bar.

VÍCTOR.- Judies per l'Horta, fes foc i tanca la porta.

PILAR.- Quan Corbera fa capell, pica espart i fes cordell.

AUTOR.- O una acadèmia d'anglès.

VÍCTOR.- (**Anant-se'n.**) Sempre et portaré al cor.
(**Desapareix per l'esquerra.**)

PILAR.- Porta'm un polo quan tornes. (**Pausa.**) De menta.

AUTOR.- Aaah! (**Bruscament, li dóna unes bosses d'El corte inglés a PILAR.**) Anem a veure, tornem a començar 1982. Se'n va cap a la dreta i entropessa amb l'home.

VÍCTOR.- (**Entrant per la dreta.**) Ei, què passa? Pilar, Pilar Tronchoni, quant de temps.

PILAR.- Perdona...?

VÍCTOR.- Que no te'n recordes de mi?

PILAR.- No sé, no caic, ara.

VÍCTOR.- L'assemblea d'estudiants. Fa deu anys. Víctor. Duia barba.

PILAR.- Ohhh! L'assemblea, és clar, l'any setanta-dos. Víctor Albentosa Buscató, de Dret, que tenies una Bultaco (**ho té a la punta de la llengua.**) blava!

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Xe, no has canviat.

VÍCTOR.- Bé, la barba.

PILAR.- Però portes xiruques, encara portes xiruques.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei! M'alegre molt.

VÍCTOR.- Tens contacte amb algú de la colla?

PILAR.- Ens hem vist alguna volta, ahà.

VÍCTOR.- Què se'n deu haver fet de Potemkin, aquell trotskista de la Lliga?

PILAR.- Ui, no ho saps?

VÍCTOR.- No m'ho digues: s'ha apuntat al PSOE!

PILAR.- I viu a La Encina.

VÍCTOR.- A La Encina? I què hi fa ell, a La Encina?

PILAR.- Te'n recordes de Pere Cots?

VÍCTOR.- Pere Quatrebarres, que feia unes paelles tan bones?

PILAR.- Doncs ara són parella, tenen dos xiquetes i els parlen en castellà.

VÍCTOR.- Queeè?

PILAR.- Què t'ha paregut?

VÍCTOR.- Javi Domingo Potemkin i Pere Quatrebarres?

PILAR.- Ja veus!

VÍCTOR.- Els parlen en castellà? De veres?

PILAR.- T'ho pots creure?

VÍCTOR.- ¡Qué fuerte!

PILAR.- Sí.

AUTOR.- Cuanto peor mejor.

VÍCTOR.- Ei.

PILAR.- Ei.

VÍCTOR.- Però que bé que ens ho passàvem.

PILAR.- I que bones que estaven les paelles.

VÍCTOR.- Te'n recordes quan vam dir de fer l'orgia?

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei! Quina pena que no la férem.

AUTOR.- Però...

PILAR.- Però...

AUTOR.- Si sí que la férem.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Bah, que te n'has de recordar si estaves borratxo. Bé, tots estàvem borratxos. Crec que va ser des d'aquell dia que Pere i Potemkin van començar a... a...

VÍCTOR.- A parlar en castellà.

PILAR.- Ahà. **(Pausa.)** Tu i jo ens vam clavar en un armari.

VÍCTOR.- Sí?

PILAR.- Un parell d'hores.

VÍCTOR.- Ostras.

PILAR.- I jo vaig perdre la virginitat.

VÍCTOR.- **(Ingenu.)** I ja no la vas trobar? **(PILAR el mira.)** Ah! Et refereixes a... a l'altra virginitat. Bé...

PILAR.- Per a mi va ser molt especial.

VÍCTOR.- No, no, escolta, per a mi també. **(Ella el torna a mirar.)** Crec, vaja.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Et vaig fer mal?

PILAR.- No, no.

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- I jo a tu?

VÍCTOR.- No, no, no, al contrari.

(Pausa.)

PILAR.- Escolta, em sent molt violenta, si et molesta...

VÍCTOR.- No, no i ara. A més estava borratxo, per què m'havia de molestar? Vull dir... Bé...

PILAR.- Bé...

VÍCTOR.- Podríem...

PILAR.- Sí?

AUTOR.- No sé, jo... vols que...?

VÍCTOR.- Que... ara que... que quedem un dia?

PILAR.- Sí, és clar.

VÍCTOR.- Tinc un...

PILAR.- M'agrada-[ria].

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- No, tu. Digues.

VÍCTOR.- Tinc un piset ací mateix. Si tu vols... Vols...?
Vols que t'ensenyi les plantes?

PILAR.- Les plantes?

VÍCTOR.- Tinc un cactus.

PILAR.- Et refereixes a...

VÍCTOR.- Sí, un cactus, no sé, ple de punxes.

AUTOR.- Podríem...

VÍCTOR.- Podríem...

PILAR.- Ahà?

VÍCTOR.- Podríem anar a regar-lo i...

PILAR.- (Aclaparada, en un rampell.) Jo tinc una hortència.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- No, que sé regar. Que tinc experiència en regatge, vaja.

VÍCTOR.- Ja.

PILAR.- Però no...

VÍCTOR.- Po po po...

AUTOR.- Podríem...

PILAR.- Sí?

VÍCTOR.- Podríem parlar, parlar dels vells temps.

PILAR.- Parlar dels vells temps?

VÍCTOR.- No, entén-me, quan dic parlar dels vells temps vull dir...

AUTOR.- Follar.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Bé, practicar sexe.

PILAR.- Practicar sexe?

AUTOR.- **(No troba les paraules adients.)** Fer abdominals, comprar-nos un gos, anar al cine, fundar una família, què sé jo...?

PILAR.- Promet-me només una cosa, Víctor.

VÍCTOR.- El que vulgues, Pilar.

PILAR.- Tu i jo sempre portarem xiruques.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei!

(Es besen.)

AUTOR.- Ei!

AUTOR.- **(L'autor s'encén un porro, fa una pipada i els el passa.)** No està mal, no està mal...

VÍCTOR.- Què, valia la pena?

PILAR.- Oh, sí!

VÍCTOR.- Fort, eh?

PILAR.- No havia sentit mai tanta...

VÍCTOR.- T'entenc. Què és el que més t'ha agradat?

PILAR.- **(Respira.)** La fotografia.

VÍCTOR.- Sí, sí,estic amb tu. Concidisc plenament amb

tu, companya. O siga, la fotografia, massa.

PILAR.- I l'escena de les escales, eh? Què em dius? Els canons del tzar disparant contra els soldats... És d'un realisme peripapètic!

VÍCTOR.- A l'hora que simbòlic i semiòtic.

PILAR.- Perifràstic.

VÍCTOR.- Metafísic.

PILAR.- Biomecànic.

VÍCTOR.- Paraplègic.

PILAR.- Tetraplègic.

VÍCTOR.- (**Comença a grapejar-la.**) Brutal, sí, estic commocionat. Les expressions de les cares dels mariners del Potemkin.

PILAR.- La composició, l'harmonia, els escorços violents, o siga.

VÍCTOR.- Oh, sí, sí...

PILAR.- Espera, espera...

VÍCTOR.- I el moviment de la càmera, o siga, què em dius?

PILAR.- Magistral, o siga. Espera, espera, t'has... t'has, este, t'has posat el preservatiu?

VÍCTOR.- Tranquil/a, no és necessari, ho tinc tot calculat, tenim cinc dies, o siga. Risc zero.

(Es besen, l'AUTOR se'ls mira i fa una llarga pipada.
Pausa. De sobte es desenganxen violentament, com
dues ventoses. Durant la conversa es passen el
cigarret.)

PILAR.- Oh! Uh! Uh!

VÍCTOR.- Què em dius?

PILAR.- És increïble. Increïble!

VÍCTOR.- Massa, eh?

PILAR.- Uah!

VÍCTOR.- Uah!

PILAR.- Estic volant encara. O siga...

VÍCTOR.- Mira com tremole jo.

PILAR.- Tens la pell de gallina, tio.

VÍCTOR.- Uah!

PILAR.- Uah!

VÍCTOR.- Quina lectura fas del monolit?

PILAR.- A nivell de símbols o a nivell de contextos.

VÍCTOR.- No, a nivell de què t'ha paregut.

PILAR.- Jo crec que és Déu.

(Com més va més abrandats, transcendentals i buscant-se.)

VÍCTOR.- Sí, tota la pel·lícula està plena de referències bíbliques. T'has fixat com li diuen, a l'astronauta?

PILAR.- Keir Dullea.

VÍCTOR.- No, en la pel·lícula.

PILAR.- Deivid.

VÍCTOR.- Deivid, molt bé. David, i la computadora, Hal, totpoderosa, com un gegant. Quina lectura en fas?

PILAR.- A nivell antroponímic o a nivell d'anàlisi de personatge?

VÍCTOR.- A nivell de -Ostic, Pilar, lleva't el sostenidor que no puc.

PILAR.- Espera, espera. Vols dir que es tracta de...

VÍCTOR. Sí!

PILAR.- David i Goliath? O siga: David i Goliath?

VÍCTOR.- Uah!

PILAR.- Uah!

VÍCTOR.- Em tornes boig, Pilar.

PILAR.- Espera, Víctor. Oh. Ah. Ah. Ah!

VÍCTOR.- Ah. Ah. Ah!

PILAR.- Espera, espera, vull fer-te una pregunta.

VÍCTOR.- A nivell de la pel·lícula?

PILAR.- No, a nivell de preservatius. T'has... Ah! T'has posat...?

VÍCTOR.- Tranquil·la, oh!, no cal, ho tinc tot calculat. Ah! Tenim cinc dies, risc zero.

(Es besen, l'AUTOR fa una última pipada i apaga el cigarret.)

AUTOR. 1983, alguns mesos més tard. (Comença els primers cors de Mrs. Robinson, ell i VÍCTOR ballen amb PILAR.) Ti ti ri ri ti ti ti ri ti ti ti ri ti.

VÍCTOR.- Tu tu ru tu tu ru tu ru ru.

AUTOR.- Ti ri ri ri ri ti ti ti ri ti ti ti ri ti.

PILAR.- He de dir-te una cosa, Víctor.

VÍCTOR.- Jo també t'estime. Que ho sàpia el món sencer. And here's to you, Mrs. Robinson, Jesus loves you more than you will know.

AUTOR.- Whoah oh oh.

PILAR.- No, de veres, para, és important.

VÍCTOR.- D'acord. És una bona notícia?

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Dóna'm una pista.

PILAR.- Estic embarassada.

AUTOR.- Whoah oh oh... Ui. Silenci.

VÍCTOR.- Collons, Pilar, t'havia demanat una pista, no una autopista.

PILAR.- Ho sabia.

VÍCTOR.- No, no és això, és que... Estàs del tot embarassada? Vull dir: n'estàs del tot segura?

PILAR.- Pareix que estigues idiota.

VÍCTOR.- No ho entenc, Pilar, què és el que has fet?

PILAR.- Jo? Et recorde que tu també estaves allí: "Ho he calculat, ho tinc tot apamat, tenim cinc dies, risc zero." No m'estranya que sempre t'hagen suspès les matemàtiques.

VÍCTOR.- Estàs segura que és meu?

AUTOR.- No sigues fatxa i petitburgés, quina importància té això ara?

VÍCTOR.- Dona.

PILAR.- Havíem dit que el nostre amor es basaria en la llibertat.

VÍCTOR.- En la llibertat, sí, però no en el llibertinatge!

PILAR.- Clar que és teu, qui t'has pensat que sóc?

VÍCTOR.- No sigues susceptible. Estic intentant resoldre el problema.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Tens passaport?

PILAR.- Passaport?

VÍCTOR.- Tinc un amic. Podem anar a Londres el pròxim cap de setmana i...

PILAR.- A Londres, a què?

VÍCTOR.- Jo m'encarregue de tot, tranquil/Aa. Tranquil/Aa. Tranquil/Aa. Tranquil/Aa! Tranquil/Aa!!!

PILAR.- Per a tu només és un problema, no?

VÍCTOR.- No deus voler tenir-lo, veritat?

PILAR.- No, és clar que no. De què creus que vaig?

AUTOR.- Molt bé.

VÍCTOR.- Molt bé.

PILAR.- Molt bé.

AUTOR.- Ja ho tinc:

VÍCTOR.- Diràs que te'n vas de viatge de final de carrera.

PILAR.- Fa dos anys que vaig acabar la carrera.

VÍCTOR.- Ah, bé. Bé. Bé. Bé. Bé! Bé!!!

PILAR.- No em crides.

VÍCTOR.- Estic pensant!

AUTOR.- En eixe cas direm que...

VÍCTOR.- Direm...

AUTOR.- Que...

VÍCTOR.- Que...

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- N'estàs segura, però segura segura segura?

(PILAR es posa a gemegar.)

VÍCTOR.- (Agafant-la.) Oh, ja saps que no el podem tenir, veritat?

PILAR.- No.

VÍCTOR.- Hem d'acabar el doctorat. I tu tens opcions de quedar-te al departament.

PILAR.- És clar.

VÍCTOR.- Ara no, però et promet que..., més endavant..., ens comprarem un gos. O una guitarra. (L'home enretira la mà com si li haguera donat el corrent.) Ah!

PILAR.- Què passa?

VÍCTOR.- Hi ha alguna cosa *ahí* dins.

PILAR.- T'has fet mal?

VÍCTOR.- No, és que... és estrany. (**Torna a tocar, fa grans escarafalls.**) Ah! Uh!

PILAR.- Potser és que he menjat faves.

VÍCTOR.- No, es mou, De quant dius que estàs?

PILAR.- Tot just un mes.

VÍCTOR.- Un mes?

AUTOR.- Trenta dies.

VÍCTOR.- I si...

PILAR.- Sí?

VÍCTOR.- No, no, per favor, en què estic pensant.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Ja veus tu, un xiquet, quina barbaritat, m'imagines a mi amb un nano de la mà?

AUTOR-FILL.- Papi, papi, compra'm un paquet de cromos.

VÍCTOR.- (**Fa esment de pegar una bescollada.**) Xe calla, xe, cromos!

AUTOR.- Ridícul.

PILAR.- I tu a mi?

AUTOR-FILL.- Mami, mami, no vull posar-me els calcetins de quadres.

PILAR.- (**Didàctica, tendra.**) Que no vols posar-te els calcetins de quadres, que no vols... Caçon...

VÍCTOR.- Xe, arrea-li.

PILAR.- Tu tot ho arregles pegant.

VÍCTOR.- Fa el que vol de tu, que no ho veus.

PILAR.- Vinga, bonico, fes-ho per la mamà.

VÍCTOR.- A mi mon pare amb un crit en tenia prou. Recte com un fil.

PILAR.- Apa, com un home, tot solet, sí?

VÍCTOR.- Disciplina!

PILAR.- Un beset.

VÍCTOR.- Mima'l, mima'l... A la seua edat ja corria jo davant dels grisos.

(Es miren. Pausa.)

AUTOR.- Patètic.

PILAR.- No patisques, demà parlaré amb els pares

VÍCTOR.- Espera, espera...

PILAR.- Els diré que me'n vaig una setmana a La Encina, que m'han convidat uns amics.

VÍCTOR.- No córregues tant.

PILAR.- M'acompanyaràs tu a Londres o li ho dic a...

VÍCTOR.- Que t'esperes!

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- No deus voler tenir-lo, veritat?

VÍCTOR.- Jo? Per l'amor de Déu.

(Pausa.)

AUTOR-FILL.- Papi, papi, compra'm un paquet de cromos.

VÍCTOR.- Xe calla, xe, cromos!

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- No, no res, estava... estava pensant.

PILAR.- Ah.

(Pausa.)

AUTOR-FILL.- Mami, mami, no vull posar-me els calcetins de quadres.

VÍCTOR.- Xe arrea-li, xe!

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- No, no res, estava... estava...

PILAR.- Ja.

(Pausa.)

AUTOR.- I si...

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Posem per cas... Açò és una suposició, eh?

AUTOR.- Una suposició.

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- I si el tinguérem, eh?, què passaria?

PILAR.- El xiquet?

VÍCTOR.- No, la guitarra!

PILAR.- Però és que... No sé si ara és un bon moment. Significa renunciar a entrar en el Departament, te n'adones?

VÍCTOR.- Nooo! Tindràs més oportunitats. **(Se la queda mirant.)** Sí. Tens raó, és un problema.

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- Home.

VÍCTOR.- No, si no-. Però...

PILAR.- Sí.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- El que està clar -Perquè anem a vore: quan serà un bon moment, digues? Jo no et vull pressionar, tu pareixes, tu decideixes, però m'ho plantege, simplement. M'ho plantege.

PILAR.- Sí, és vore com harmonitza la conjuntura amb l'estructura.

VÍCTOR.- I la superestructura, perquè a vore: per què

només han de tenir fills la gent de dreta, Pilar? T'has fixat la quantitat de xiquets que tenen els de l'OPUS? Mira la meua germana, sis, set, vuit... Quants en té, deu? Són com conills.

PILAR.- Podríem dinamitar el sistema des de dins, amb un fill.

VÍCTOR.- És clar, educar-lo en valors de llibertat, de solidaritat, de progrés. I a més, per a què necessite un doctorat, eh?, m'ho pots explicar?, el que vull és acció.

PILAR.- O jo treballar al departament, ja veus.

VÍCTOR.- Sí, per a què? Vull dir... Està tot ple de fatxes, en dret.

PILAR.- Podríem fer-nos advocats laboralistes.

VÍCTOR.- Defensar els drets dels treballadors.

PILAR.- Al seu costat, a peu de fàbrica, com un més.

VÍCTOR.- Treballar els dos junts. Bé, quant tingues el nano, és clar.

PILAR.- O la nana.

VÍCTOR.- O la nana, sí. Serà només un temps. Primer te n'ocuparàs tu d'ell o d'ella, els primers mesos, i després, jo.

PILAR.- Els dos junts.

VÍCTOR.- Nosaltres no discutirem mai per qui s'està més temps amb ell barra ella.

PILAR.- Li dedicarem tot el nostre temps.

VÍCTOR.- No vull tindre un fill barra filla perquè me l'eduque el sistema. Vull ser conscient de la meua paternitat.

PILAR.- Només treballarem al matí.

VÍCTOR.- I ens partirem les faenes de la casa.

PILAR.- Jo faré el dinar.

VÍCTOR.- Jo escuraré.

PILAR.- Jo rentaré.

VÍCTOR.- Tu planxaràs.

PILAR.- Sí. Què? Per què he de planxar jo?

VÍCTOR.- És que a mi la planxa... Mira, no puc, se m'arruga la cisa... Sóc un desastre.

PILAR.- I què et penses, que jo vaig nàixer amb una planxa sota el braç?

VÍCTOR.- Dona, que tu no jugaves a la srta. Pepis de menuda? Tens més bagatge empíric, no?

PILAR.- I tu no jugaves als madelmans, i qui t'ha dit que te n'hages d'anar per això al Congo belga?

AUTOR.- Ai, Víctor, Víctor... Barra, Víctor, quina barra que tens.

VÍCTOR.- Tx, tens raó. Sóc un masclista de merda. M'ha vingut de sobte com un rampell irrefrenable d'*Australopithecus*, no tornarà a passar. Tu i jo som iguals, perdona, però no és fàcil llevar-se de damunt en pocs segons els atavismes ancestrals d'una societat patriarcal opressora que, a nivell d'exploració econòmica, esclavitzava les dones en un sistema de producció i reproducció reaccionari i filofeixista.

AUTOR.- Que bèstia que sóc.

PILAR.- Oh, em fas tan feliç, Víctor.

VÍCTOR.- No tornarem a discutir per menudeses, tu i jo. Contractarem algú que planxe, que guise i que rente.

PILAR.- Seran temps difícils.

VÍCTOR.- I què? Viurem en un barri de la perifèria, en un piset de protecció oficial ple d'humitat i sense ascensor, i cada dia escoltarem des de la nostra habitació els rons del nostre veí del tercer. Serà la nostra cançó. Serem feliços perquè no desitjarem el que no necessitem.

PILAR.- Si tu vols, puc demanar a mon pare l'entrada d'un pis.

VÍCTOR.- No, renunciï des d'ara als privilegis de la nostra classe, Pilar.

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- A les hipoteques a 20 anys, que encadenen els homes al sistema capitalista i els converteixen en els seus esclaus, jo dic no.

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- Als plans de pensions, que viuen de la por i engendren molta més por, jo dic no.

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- A la borsa, monstre de mil caps, institució immunda, que perverteix la relació primària entre els homes i que genera una plusvàlua especulativa, jo dic no! No! Mil vegades no!

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- Als taes, als bons de l'estat, tipus d'interès, fonts d'inversió, mercat continu i de futurs i altres mandangues, jo dic no! No!

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- A Wall Street, el Mibor i l'Euribor, Fim, Fiamm, l'IPC, l'IBEX35, jo dic no. No! No i mil vegades no!!!

PILAR.- Oh!!!

VÍCTOR.- Però què et passa tant d'escarafall, què t'entra?

PILAR.- Es mou.

VÍCTOR.- Qui es mou? Ah! (**VÍCTOR posa la mà sobre la panxa de PILAR.**) No tingues pressa per eixir, fill (**Mira PILAR, somriu.**), barra filla, el món és ple de llops.

PILAR.- I per aquesta colla de llops no serem moguts.

TOTS DOS.- (**Cantant.**) Igual que un pi, al peu de la Ribera, no serem moguts.

VÍCTOR.- Li direm..., com podríem dir-li?

PILAR.- M'agradaria un nom original.

VÍCTOR.- Que expresse com una mena de...

PILAR.- De rebel·lia.

VÍCTOR.- Sí. Tu canviaràs el món. Et diràs...

PILAR.- Natalie Wood.

VÍCTOR.- (**Contrariat.**) Natalie Wood?

PILAR.- Bé, si és xica.

VÍCTOR.- Natalie Wood Albentosa Tronchoni, m'agrada.

AUTOR-TERESÍN.- (Cridant-los.) Eeh!

PILAR.- (Tot assajant.) M'alegre de conèixer-te, Víctor m'ha parlat molt dels xiquets... (A VÍCTOR.) Ai, estic molt nerviosa, Víctor, tu creus que li cauré bé?

VÍCTOR.- (La mira.) No.

PILAR.- No? Oh, em canviaré el vestit.

VÍCTOR.- Ei, estàs perfecta. A Teresín no li ha caigut bé ningú, en els últims trenta-dos anys. Escolta, ets perfecta, no vull que canvis mai.

PILAR.- No, no canviaré mai.

VÍCTOR.- M'ho promets?

PILAR.- T'ho promet.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei!

AUTOR-TERESÍN.- Així que tu ets Pilar, la famosa novieta comunista de classe alta que juga a fer d'obra i després es trau la ronya amb un bany de sals aromàtiques.

VÍCTOR.- Pilar, Cruelle de Vil, dic Teresín, la meua germana.

PILAR.- M'alegre molt que tingues sis, set, vuit fills. Vull dir..., que, que sigues de l'OPUS... Oh, perdona...

AUTOR-TERESÍN.- Ets un poc estreta, no? De malucs, vull dir. No crec que pugues... En fi, quan és la boda. Supose que deueu voler un capellà roig, no?

VÍCTOR.- Nosaltres no ens casarem per l'església, donya Amparo.

AUTOR-DONYA AMPARO.- Ah. Hi, hi. Tómate otro ponche, Víctor. Pero, Mapi, bonita, no puedes hacernos esto. Matarás a tu padre. Con la educación que te hemos dado. No deberías haber ido a la Universidad, se lo dije. Qué te han hecho esos barbudos, mi vida.

PILAR.- Mamá por favor.

AUTOR-D.A.- Me darás un disgusto enorme. Y a las monjitas, que te han hecho un traje monísimo. Ya verás, no

se te notará nada, la cosa, la... esto... el bulto. Ay, Virgen santa!

PILAR.- No pienso ponerme ese traje, mamá.

AUTOR.- ¿Y cómo pretendes ir, desnuda!

VÍCTOR.- Es que nosotros pensábamos ir de normal, senyora. Por lo civil. A los curas, nosotros decimos no.

AUTOR-DON VISENTE.- (**Emportant-se'l.**) No faces cas, són dones, collons. Una altra copa?

VÍCTOR.- No, don Visente, de veres, és que...

AUTOR-D.V.- Xe tu, som valencians o què som?

VÍCTOR.- (**Fa gestos a PILAR per damunt de Don Visente.**) Bé, gràcies, un poquet.

AUTOR-D.V.- T'he de confessar, gendre, que a mi això dels retors.

VÍCTOR.- És que nosaltres...

AUTOR-D.V.- No, si a mi no m'has de dir res, joestic de la vostra part. Aneu, passeu el mal trago i ja está. Ací lo que importa...

VÍCTOR.- Però és que...

AUTOR-D.V.- (**Girant-se.**) Che, Palalos, por favor, no lo compliques más, que se vista de lagarterana si quiere, la niña. No se casan por la iglesia, qué más quieres? Es que me haces hablar mal.

PILAR.- Lo ves.

AUTOR-D.A.- Bueno, y quién os casará. ¿Un cura rojo?

VÍCTOR.- Ens casarem en valencià.

AUTOR-D.A.- (**Passant-li el got de DON VISENTE.**) Ah. Hi, hi, que esnob, tómate otro ponche, Víctor. (**A PILAR.**) Supongo que, por lo menos, me dejaréis hacer lista de boda?

PILAR.- No, mamà, por ahí no paso.

VÍCTOR.- La llista de boda és una menjada de coco del sistema capitalista... A les llistes de boda, a la lluna de mel, al vídeo de la cerimònia, nosaltres diguem no. No i mil vegades...

AUTOR-D.V.- (Agafant-lo.) Deixa-les, home, ja s'apanyaran, això és cosa de dones.

VÍCTOR.- No, no, però és que si...

AUTOR-D.V.- I a la fàbrica, quant penses vindre?

VÍCTOR.- A la fàbrica?

AUTOR-D.V.- Home, heu de pensar en la criatura, no pot passar de l'aire.

PILAR.- Tenim altres plans, pare.

AUTOR-D.A.- Planes, has oïdo, Vicente? Planes quinquenales! Esto... es la conspiración judeo-masónica. Te lo dije, te lo dije, no debería haber ido a la Universidad!

AUTOR-D.V.- Quieres callarte de una puñetera vez, Amparo!!!

(Pausa.)

AUTOR-D.A.- Me llamo Palalos.

VÍCTOR.- Vo... Nosaltres estàvem pensant de muntar un despatx.

AUTOR-D.V.- És clar que et muntarem un despatx.

VÍCTOR.- Laboralista.

AUTOR-D.V.- Laboralista, home. Serà per diners, xe. Ets el meu gendre, el pare del meu nét, no et posaré a agranar el terra.

VÍCTOR.- No, però és que...

AUTOR-D.V.- Tria la taula! Què vols: caoba, marbre...?

VÍCTOR.- A mi m'agradaria...

AUTOR-D.V.- Metacrilato, vols metacrilato?

(VÍCTOR fa gestos de desànim.)

PILAR.- No es tracta d'això, pare, Víctor és una persona

íntegra, no ho entens?

VÍCTOR.- (Com explicant una cosa òbvia.) Al TAE, a l'Euribor, a l'Herbivor, nosaltres diguem no.

PILAR.- Els diners no ho poden comprar tot. Tenim plans. Hem pensat muntar un despatx laboralista.

VÍCTOR.- Sense metacrilato.

PILAR.- Volem fer la nostra vida, pare, m'ho deus, això.

AUTOR-D.V.- (Tendre.) D'acord, tens raó, filla, en què devia estar pensant? **(Silenci. Com qui dóna la grossa, a VÍCTOR.)** Vice-director general federal de la zona occidental, què et sembla?

PILAR.- No, pare.

AUTOR-D.V.- Des d'Albal fins a Montreal.

PILAR.- No has entès res. Ens en anem.

VÍCTOR.- Espera, espera, Pilar, no córregues.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Ho has sentit?

PILAR.- Oh, no, Víctor.

VÍCTOR.- Vice-director general federal de la zona occidental!

PILAR.- He crescut amb això, no m'impessiona.

VÍCTOR.- Des d'Albal fins a Montreal, Pilar, saps què significa això?

PILAR.- Però, Víctor, volem canviar el món, que no te'n recordes? Els dos junts.

VÍCTOR.- Hem de pensar en James. Bé, o en Natalie. Ei! No canviarem, t'ho promet.

PILAR.- I jo què faig mentrestant, em dedique a criar com una conilla? Em faig de l'OPUS?

VÍCTOR.- Seran només uns anys, creu-me. Confia en mi. Que no te n'adones? És l'oportunitat de dinamitar el sistema des de dins.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Què em dius?

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- D'acord, serem com un corc dins la fusta.

AUTOR.- Cuanto peor mejor.

PILAR.- Inundarem el món de xiruques.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Aquesta és la meua Pilareta.

PILAR.- El nostre lema serà cumbayà Déu meu.

VÍCTOR.- Déu? Com Déu? Déu ha mort, Pili.

PILAR.- Ostras. Quan?

VÍCTOR.- Déu és l'opi dels pobles, una hipocresia del sistema. S'ha acabat, Déu. I ara cantem, els dos junts:

AUTOR.- (Tot encenent una mistera.) Every body.

TOTS TRES.- A galopar, a galopar, hasta enterrarlos en el mar...

(VÍCTOR i PILAR es besen.)

AUTOR.- A galopar, a galopar...

VÍCTOR.- Bé, me'n vaig a... a la fàbrica.

PILAR.- Una altra volta? Però si acabes d'arribar.

VÍCTOR.- Tenim un problemeta. Els treballadors volen un augment de sou. Però ton pare no cedeix. Mira, ja es pot posar com vulga, per mi com si m'envia a la zona oriental. No som negrers, no és per això que vam lluitar tant, Pilar, no és això. Açò ha de canviar... Tinc moltes idees. Vull introduir la jornada de 40 hores. Bé (**Li toca la panxa.**), perdona, no vull preocupar-te.

PILAR.- No si...

VÍCTOR.- Telefona'm si necessites alguna cosa. Estaré molt ocupat i no m'hi posaré, però tu telefona'm.

(AUTOR besa PILAR i VÍCTOR se'n va.)

AUTOR.- Ah, per cert!

VÍCTOR.- (Girant-se.) Què?

PILAR.- Se m'oblidava una cosa...

VÍCTOR.- Sí?

PILAR.- La llista de boda. (VÍCTOR es mostra impacient.) A mi també m'emprenya, però què puc fer? És cosa de ma mare.

VÍCTOR.- Què li pica ara?

PILAR.- Que si volem una figureta de Lladró.

VÍCTOR.- Què?

AUTOR-D.A.- Os quedará precioso, Mapi.

VÍCTOR.- Una figureta de Lladró?

AUTOR-D.A.- Como una jauria de perros atacando a un ciervo. Aaarg! Más mono.

PILAR.- Bé, què li conteste? No para de dir-m'ho.

VÍCTOR.- No sé. Jo què sé!

AUTOR-D.A.- Bueno, ¿qué me dices?

PILAR.- Què li dic?

VÍCTOR.- Oh! Sí, sí, però què calle d'una volta!

AUTOR-D.A.- Entonces, la ponemos.

VÍCTOR.- Merda, però on la posarem?

AUTOR-D.A.- En el salón os quedaría muy señor. Aaarg!

PILAR.- No tenemos salón, mamá, és como un todo abierto.

AUTOR-D.A.- ¿Cómo que no tenéis salón, niña? Todo el mundo tiene salón. ¿Dónde vais a recibir sinó?

PILAR.- Bueno, déjalo. (A VÍCTOR.) En el saló?

VÍCTOR.- Sí, dona, al costat del pòster de Rebeldes sin

causa. Quedarà la mar de trotskista.

PILAR.- A mi què em dius? Estic farta. Posa-la en el vàter, si vols. O no la poses. Et penses que a mi em fa molta gràcia?

VÍCTOR.- Però què dius?

(Pegant-se colps a la panxa.)

PILAR.- **(Histèrica.)** Que no el vull tindre, No el vull. No el vull!

VÍCTOR.- Pili, pili, pili. Ei, però què fas? **(Abraçant-la.)** Ei, però què et passa? No, no. No. Tranquil/Aa... Tranquil/Aa... Tranquil/Aa...

(Silenci.)

AUTOR.- Silenci.

PILAR.- Tinc por, Víctor, tot va massa de pressa. No m'agrada tot açò. Anem-nos-en, els dos sols, lluny.

VÍCTOR.- Tin paciència, perdona, és el maleït treball, no tinc temps de res. Però això canviarà.

PILAR.- Això és el que em tem, que ja està canviant.

VÍCTOR.- D'acord, deixaré el treball.

PILAR.- No, perdona'm tu a mi, li diré a ma mare que se la confite, la figureta.

VÍCTOR.- No, dona, deixa-ho estar. Tant se val, ja... ja... No anem a discutir tu i jo per això. Estem un poc nerviosos, això és tot: la boda, la criatura, el treball de director general federal, és tot tan nou. Seran només uns anys. Tot anirà bé, ja veuràs, després...

PILAR.- No em deixes sola.

VÍCTOR.- No puc, Pilar, la gent del sindicat m'està pressionant. Volen la jornada de 40 hores.

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei què?

PILAR.- Ho has aconseguit, no?

VÍCTOR.- Sí, sí, i ho farem. Ho farem, però les coses no són tan senzilles com es pensa des de fora. Tot no és arribar i dir: hala, des de hui s'han abolit les lleis. Això són mandangues. Mira si no com va acabar el 68, tot París ple de merda. Cal tenir en compte la conjuntura internacional total de la zona suboriental, no podem... A més, els vaig concedir l'augment, no? què més volen ara?

PILAR.- Oh.

VÍCTOR.- Sóc un d'ells, no em poden tractar així. Em vaig comprar uns pantalons vaquers quan tocava, i unes xiruques, no? Un gris em va obrir el cap quan tenia vint anys, vaig passar sis mesos en un calabós, em van torturar, la Universitat em va expedientar, el TOP em va incoar un procés.

PILAR.- Oh.

VÍCTOR.- Així que ara no em vinguen amb amenaces de vaga, no tinc perquè sentir-me insultat.

PILAR.- Oh!

VÍCTOR.- Què et passa?

PILAR.- És l'hora.

VÍCTOR.- (Anant-se'n.) Ah, sí, l'hora. (S'atura.) L'hora de què?

PILAR.- (Fa al·lusió al part.) Crec que...

VÍCTOR.- Ja?

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Fotre com passa el temps. On està l'hospital? (Es pren el pols.) Quantes contraccions tinc? Ai, no, tu, tu. No et poses nerviosa, Pilar, no et poses nerviosa, no et poses nerviosa! Vaig a cridar a un taxi. Taxi! Taxi! Taxi!!! Merda, i ara damunt es posa a ploure.

AUTOR.- No, massa prompte.

PILAR.- Uf, no, espera.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Crec que és una falsa alarma.

VÍCTOR.- Ah... Bé, en eixe cas me'n vaig a... me'n vaig a...

AUTOR.- Ciudad Real.

PILAR.- Ciudad Real?

VÍCTOR.- Sí, ton pare vol que ampliem el mercat general total i mundial.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Bé... eh...

AUTOR.- És un poc llarg d'explicar.

VÍCTOR.- Ja t'ho contaré.

PILAR.- Conta-m'ho ara, vinga, queda't un poc, fa temps que no parlem.

VÍCTOR.- Faig tard. A més, no vull cansar-te amb coses del treball. Diré a la secretària que t'envie un ram de flors.

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- Tornaràs prompte?

VÍCTOR.- Agafaré la Bultaco.

PILAR.- Vés a espaiet, eh?

VÍCTOR.- Volaré per tu.

PILAR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei!

(VÍCTOR fa per anar-se'n.)

AUTOR.- Ah.

PILAR.- Sí?

VÍCTOR.- (Girant-se.) Vols que li diga a Teresín que passe.

PILAR.- No cal, de veres.

VÍCTOR.- A ella no li importa.

PILAR.- Però a mi sí. No... no vull molestar-la.

VÍCTOR.- Només és per si de cas.

(VÍCTOR besa AUTOR.)

VÍCTOR.- Oh, t'estime tant.

PILAR.- Jo també.

VÍCTOR.- Ei!

AUTOR.- Ei!

(VÍCTOR se'n va.)

PILAR.- Oh!

AUTOR-TERESÍN.- Hauria d'haver anat a la perruqueria, no?, tinc el monyo greixós.

PILAR.- Ah! Ah! Ah!

AUTOR-TERESÍN.- Deixa't estar, deu ser una altra falsa alarma. Jo en canvi, sóc com un rellotge, podria parir un elefant.

PILAR.- Uf! Uf! Uf!

AUTOR-TERESÍN.- Els he deixat una cassoleta d'arròs per a dinar.

PILAR.- Uf! Uf! Uf!

AUTOR-TERESÍN.- Més bo.

PILAR.- Teresín!

AUTOR-TERESÍN.- Lleva-t'ho del cap, no cal que bufes tant que t'han d'obrir igual. No podrà eixir per ahí, ja t'ho dic jo.

PILAR.- Tinc por!

AUTOR-TERESÍN.- Vas a parir, nena, no al passatge

del terror. Comporta't.

PILAR.- I Víctor? Vull que vinga Víctor.

AUTOR-TERESÍN.- Això ara ho arreglen molt bé, no t'has de preocupar, no es notarà, veritat, don Emilio?

PILAR.- Em va prometre que arribaria a temps.

AUTOR-TERESÍN.- Ui, Víctor, quan agarra la Bultaco...

PILAR.- Víctor! Víctor! Víctor!!!

VÍCTOR.- Què?

AUTOR-INFERMERA.- Xut!

VÍCTOR.- Ah, perdó. (**La INFERMERA se'n va.**) Madre.

AUTOR-I.- Sí?

VÍCTOR.- Està bé, el xiquet?

PILAR.- (**Recuperant-se de l'anestèsia.**) Ei!

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- Em vas dir que vindries.

VÍCTOR.- Vaig tindre un problema a la carretera.

PILAR.- Et vaig dir que anares a espai, amb la Bultaco.

VÍCTOR.- Quina Bultaco? Ah, no, vaig agafar el Mercedes de l'empresa.

PILAR.- Asseu-te ací.

VÍCTOR.- No parava de ploure i...

PILAR.- Més a prop. Has vist el xiquet?

VÍCTOR.- Sí, està fort, eh? Pesa tres quilos set-cents. Per cert, ton pare li ha regalat unes accions de Telefònica.

PILAR.- Ui, per què s'ha molestat?

VÍCTOR.- Bé, ja el coneixes: "Serà per diners, xe!"

PILAR.- Estàs content?

VÍCTOR.- Dona, estan a la baixa, però sempre és un valor sòlid, Telefònica.

PILAR.- Vull dir el xiquet, què et sembla?

VÍCTOR.- Pesa tres quilos set-cents.

PILAR.- És guapo?

VÍCTOR.- Tots els bebès són iguals.

PILAR.- Sí, però a qui es pareix?

VÍCTOR.- (**Dissimulant.**) Qui ho havia de dir, no fa ni dos anys que vam anar a veure 2001.

PILAR.- Quina odissea, eh?

VÍCTOR.- Sí. Ah, t'he portat una cinta de vídeo, com ara podem anar menys al cine.

PILAR.- De qui és?

VÍCTOR.- Endevina-ho.

PILAR.- (**Obrint-la.**) Fasbinder, Bergman, Godard, Rhomer? (**La cinta queda al descobert.**) Harry el sucio.

VÍCTOR.- Ei!

PILAR.- (**Desganada.**) Ei.

VÍCTOR.- Que ja l'has vista?

PILAR.- No, però sé de què va.

VÍCTOR.- Dona, no és una pel·lícula de pensar a nivell intel·lectual, però... Si vols la torne?

PILAR.- No, deixa-ho, m'anirà bé veure-la per si vull matar algú.

VÍCTOR.- Bé.

PILAR.- Bé.

AUTOR.- (**Deixa caure una bossa de fem entremig dels dos.**) Bé.

VÍCTOR.- A què ve això ara?

(**PILAR, amb l'ajuda de l'AUTOR, canvia el xiquet.
Està irritada.**)

AUTOR.- (Comença amb els primers cors de Mrs. Robinson de Simon & Garfunkel.) Ti ti ri ri ti ti ri ti ti ti ri ti.

VÍCTOR.- Et passa alguna cosa?

AUTOR.- Tu tu ru tu tu ru tu ru ru.

VÍCTOR.- Vols que parlem?

AUTOR.- Ti ri ri ri ri ti ti ti ri ti ti ti ri ti.

VÍCTOR.- Bé, me'n vaig a l'oficina. Tornaré tard. De segur que m'eixirà alguna reunió d'última hora i no podré dir que no.

PILAR.- (Molt contundent en les accions.) And here's to you, Mrs. Robinson, Jesus loves you more than you will know.

VÍCTOR.- Prefereixes que em quede?

AUTOR.- Whoah oh oh.

VÍCTOR.- Estàs enfadada, veritat?

PILAR.- (Li llança un bolquer.) Tin, tira això.

VÍCTOR.- Merda!

AUTOR.- Exacte.

VÍCTOR.- Què faig amb açò?

PILAR.- Pots guardar-ho en la nevera, si vols, però jo de tu ho tiraria al fem. És un poc més fort que el Varon Dandy.

(VÍCTOR mira l'AUTOR, el qual li insinua que és el més convenient. VÍCTOR agafa bruscament la bossa de fem i se'n va.)

PILAR.- On vas?

VÍCTOR.- A traure el fem. Puc?

PILAR.- Ara?

VÍCTOR.- Ui, ara, què passa?

PILAR.- No es trau el fem al matí.

VÍCTOR.- És que no sé com arreglar-ho, eh? Mal si faig mal si no faig. Sempre m'estàs coartant la iniciativa.

PILAR.- Que jo et coarte, que jo... Açò sí que és gros.

VÍCTOR.- (Agafant una cervesa.) Mira, no em faces parlar.

PILAR.- Què fas?

VÍCTOR.- Vaig a veure el futbol, tampoc puc?

PILAR.- A veure com no rebentes.

VÍCTOR.- Tot el dia treballant, caguen....

PILAR.- Què remugues?

VÍCTOR.- Res, no dic res!

AUTOR-BEBÈ.- Güe! Güe!

VÍCTOR.- El xiquet està plorant.

PILAR.- Ja l'has despertat, animal!

(VÍCTOR s'asseu al costat del BEBÈ, li fa una magarrufa, però es posa a veure la tele.)

VÍCTOR.- Veges, agafa'l, crec que ha caigut.

PILAR.- Agafa'l tu.

VÍCTOR.- És que no puc tindre un minut de pau? S'està acabant el partit.

PILAR.- (Preparant un biberó, el prova al canell.) I jo fa tres mesos que canvie caques, açò no ha fet més que començar.

VÍCTOR.- (Deixant la cervesa.) La mare que m'ha- (Li agafa el biberó.) Au, vinga, dus.

AUTOR-LOCUTOR.- Mendieta centra sobre el Piojo, l'argentí dribla el contrari, xuta i...

VÍCTOR.- (Desencaixat, es dirigeix cap al xiqueti, amb l'emoció, deixa el biberó al costat de la cervesa.) Gol!

Gol!

AUTOR-B.- Güe! Güe!

PILAR.- L'estàs espantant!

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- No veus que li fas por? Au, vinga, dus, vés-te'n.

VÍCTOR.- No, que si no no pararàs. A mi no m'has de dir com s'han de fer les coses. (**Donant-li la cervesa.**) Hala, fill, tot cap a dins. Ingo, ingo, ingo, eh! (**Cantant.**) El meu xiquet...

PILAR.- Però què fas?

(**El BEBÈ, que beu amb els ulls fora de les òrbites, s'ennuega.**)

AUTOR-B.- (**Tot expulsant el líquid.**) Güe! Güe!

VÍCTOR.- És que no sé com agarrar-lo. Tinc por de fer-li mal.

AUTOR-B.- Güe! Güe!

PILAR.- (**Agafant el biberó.**) Mira que ets inútil. (**S'asseu a les cames de l'AUTOR-B.**) Ai, ma filla, vine que et faça un bes. El pare és dolent, veritat? Non non, non non, vinga, ja ha passat tot. (**Cantant.**) El meu xiquet...

VÍCTOR.- Eh... Compte amb la tetina, s'està ofegant.

(**L'AUTOR-B. S'arrapa a la mare.**)

PILAR.- Tu no te n'havies d'anar a l'oficina?

VÍCTOR.- Sí, sí, ja me'n vaig. (**Se'n va.**)

(**Pausa.**)

AUTOR-D.A.- (**Llevant-se el biberó de la boca.**) ¿Qué te pasa, Mapi?

PILAR.- (Alçant-se.) Ay, nada, mamá.

AUTOR-D.A.- A mi no me puedes engañar.

PILAR.- Es Víctor... Las cosas... No sé, lo encuentro raro.

AUTOR-D.A.- ¿Toma drogas?

PILAR.- No, es sólo que ya no hablamos; llega a casa y se pone a ver la tele, y no le hace caso al niño.

AUTOR-D.A.- Ay, por Dios, hija, me habías asustado.

PILAR.- ¿Te parece normal, entonces?

AUTOR-D.A.- Es lo que ha hecho tu padre en los últimos treinta años.

PILAR.- Pero él no es así, nosotros...

AUTOR-D.A.- Huy no es así, no es así. Hija, todos los hombres tienen una pelota en el cerebro y el cerebro en las pelotas.

PILAR.- ¡Mamá!

AUTOR-D.A.- Hazme caso, búscate un amante. O apúntate a un gimnasio. (Saludant a algú.) Hola, Michi, ¡Aaarg! Míralo, ¿sabes que se ha hecho nigromántico? ¿Quieres que te consiga una cita con él?

PILAR.- Creo que no.

AUTOR-D.A.- Por cierto, ¿te acuerdas de los Llopis Pérez de Lauria Gutiérrez? (PILAR es gira.) ¡No mires!

PILAR.- Claro.

AUTOR-D.A.- Lara, la mayor, se ha operado.

PILAR.- No sabía que estuviera mal.

AUTOR-D.A.- Tetas, labios y culo, todo un pack. Yo me lo estoy pensando. ¿Quieres que nos hagamos un càtering, cariño?

PILAR.- ¿Qué es eso?

AUTOR-D.A.- Un estiramiento facial.

PILAR.- (Enfonsada.) Oh, no sé qué voy a hacer, mamá.

AUTOR-D.A.- Pareces un disco rayado, ay qué angustia.

Puede que el problema seas tu, ¿sabes?

PILAR.- ¿Qué quieres decir?

AUTOR-D.A.- Tu siempre has sido un poco rarita, reconócelo. Acuérdate cuando te empeñaste en comprar aquellas botas horribles. ¿Cómo se llamaban?

PILAR.- Chirucas.

AUTOR-D.A.- ¡Dios santo! No deberías haber ido a la Universidad, pero claro, a mi nadie me hace caso.

VÍCTOR.- ¿Que tal, Palalos, cómo estás?

AUTOR-D.A.- Ui, Víctor, ¡aaarg!

VÍCTOR.- ¡Aaarg!

AUTOR-D.A.- Me gusta tu chaqueta. (**Tocant-la.**) ¿Es fashion?

VÍCTOR.- No, de Zara.

AUTOR-D.A.- (**Apartant la mà ràpid, com si li haguera donat el corrent.**) Tu siempre con tus bromas, un día me va a dar algo. Bueno, yo ya me iba. (**A VÍCTOR.**) A ver qué hacemos, que la tienes un poco mustia. (**A PILAR.**) Oye, cuando quieras quedamos con Michi y nos hacemos un looping.

PILAR.- Yo te llamaré.

VÍCTOR.- Qui és Michi, m'he de preocupar?

PILAR.- Víctor, hem de parlar.

VÍCTOR.- Tinc una sorpresa per a tu.

(**VÍCTOR tapa els ulls de PILAR.**)

PILAR.- Víctor, per favor.

VÍCTOR.- Taxan! Eh, què et sembla?

PILAR.- (**Sorpresa.**) Oh! És... És... (**Contrariada.**) No sé... Què és, un camp de futbol?

VÍCTOR.- La nostra casa. 3.000 m². Una ganga.

PILAR.- La nostra casa?

VÍCTOR.- Em va costar quatre duros, el terreny, i ja val el doble. Saps com es diu això?

AUTOR.- Especulació?

VÍCTOR.- He, he. Ei, Pilar, no canvies mai. T'imagines quants bany s tindrà? Tira un càlcul. Uu, umba, umba!

PILAR.- Tres?

VÍCTOR.- He!

PILAR.- Quatre?

VÍCTOR.- He, he! Set! Saps què significa això?

PILAR.- Que som uns porcs.

VÍCTOR.- He, no canvies, no canvies. Tens idea d'on estàs ara, ho endevines?

PILAR.- En el còrner?

VÍCTOR.- La nostra habitació: 120 m². Tindrà tv en color, fil musical, aire condicionat, matalàs d'aigua, xemeneia, alarma, bar, sauna, banc d'abdominals, un futbolí, pista de badminton i, ah, ah, ah, no xafes... una estora de pell de tigre. Aaarg!

PILAR.- Però això val una pasta, Víctor. No ens ho podem permetre.

VÍCTOR.- Que no ens podem permetre? Que no...? Serà per diners, xe. Saluda el nou director general total, sideral i universal.

PILAR.- No!

AUTOR.- Des d'Albal fins a Montreal, passant per la zona esquimal.

VÍCTOR.- Eh, què em dius? Uu Umba, umba.

PILAR.- Víctor, Víctor, Víctor. Des de quan...?

VÍCTOR.- Mapi, Mapi, Mapi. Ho hem aconseguit.

PILAR.- Què és el que hem aconseguit?

VÍCTOR.- Hala, tria la taula, què vols: caoba, marbre?

PILAR.- No sé, és tot tan confús. No estàvem preparats. Érem tan joves. Teníem a penes 20 anys.

VÍCTOR.- Xe, metacrilato, vols metacrilato?

PILAR.- Jo no...

AUTOR.- Ah, se m'oblidava.

VÍCTOR.- Tinc una sorpresa, vine, puja. Taxan.

PILAR. No sé, què és?

VÍCTOR.- No ho endevines?

PILAR.- Un camp de moniatos?

VÍCTOR.- Aaah. Ha, ha, ha. No canvies, Mapi, no canvies mai. Vine que et minge a besos. Mira, allí posarem el trampolí, mua, mua, i ací l'escala, redona, com la de...

PILAR.- Rebeldes sin causa.

VÍCTOR.- Sí.

PILAR.- Però... Tot açò... Pensava..., no sé...

VÍCTOR.- A mi també em fa por, però... És una bona oportunitat.

PILAR.- Una oportunitat de què, Víctor? Tot açò és ridícul. No sé, per què no construïm l'Escorial ací? O per què no una casa per als obrers?

VÍCTOR.- Ei, no canvies, Pilar, no canvies. Vine, t'ensenyaré el celler: hi posarem tres mil botelles de Rioja. Que dic tres mil, xe, serà per botelles? Dotze mil!

PILAR.- T'ho dic de veres. Hi ha lloc de sobra. Mira, farem assemblees en el dormitori, fumarem porros en el llit, com Lennon i la Yoko Ono.

VÍCTOR.- (**Displícit.**) Ens posarem túniques de lli, menjarem verdura, farem ioga, no?

PILAR.- Sí, per què no? Practicarem l'amor lliure, organitzarem campionats de futbolí. Farem pintades en la saleta, muntarem segudes i manifestacions pel corredor. Cantarem cançons protesta: A galopar, a galopar, hasta enterrarlos en el mar. A galopar... Inundarem el món de xiruques.

VÍCTOR.- Desperta! Ja no som uns xiquets, Pilar. Aquí

fora hi ha el món real.

PILAR.- Però, Víctor, no era això, company, no era això pel que tant vam lluitar. Volíem...

VÍCTOR.- (**Abrandat.**) No es tracta de voler sinó de poder. Si volem canviar les coses hem d'aconseguir poder, i per ser forts hem de trobar les raons ocultes que mantenen els poderosos.

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- No sé, se m'ha escapat, què és el que he dit?

AUTOR.- De fet és una frase meua. Fora.

VÍCTOR.- Bé, què en penses?

PILAR.- Crec que hem canviat, Víctor, i no sé si m'agrada.

VÍCTOR.- És el món que ha canviat. Que no ho veus, ha caigut el mur de Berlín, estàvem equivocats. Ens hem de comportar com uns lleons, ara ho veig clar. Aaargh.

AUTOR.- Per cert...

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Ha telefonat ta mare.

PILAR.- Ma mare? Què punyetes vol ara?

VÍCTOR.- El bateig de Jaume. Que quan el pensem fer.

PILAR.- Què? Una altra volta? És una broma? M'estàs gastant una broma?

VÍCTOR.- Ja la coneixes. Però no patisques, li ho vaig deixar molt claret: Mira, de eso no quiero volver a hablar, li vaig dir. Así que, mamá:

AUTOR-D.A.- (**Sobresaltat.**) Què!

VÍCTOR.- (**MelAiflu.**) El bautizo de Jaime será el 15 de octubre, a las doce del mediodía, en la ermita de Santa Ana, si te parece bien, desde luego. Apúntatelo bien que luego se te olvida. ¡Aaarg!

PILAR.- (**Rient.**) Déu, és com un malson.

VÍCTOR.- Què et passa?

PILAR.- No sé què passa. M'ho pots dir tu?

VÍCTOR.- Estàs boja.

PILAR.- Tinc por d'alçar-me un dia, mirar-me a l'espill i dir: esta no sóc jo.

VÍCTOR.- Doncs no t'operes.

PILAR.- No estic parlant-te d'això.

VÍCTOR.- De què m'estàs parlant? (**Mira el rellotge.**)

PILAR.- Vés-te'n, se't fa tard.

VÍCTOR.- No, no, digues... És que tinc una reunió amb el director parcial de l'oficina central de Fuencarral, però parla, parla...

AUTOR.- Que jo com si sentira ploure.

PILAR.- Cada dia em costa més fer un pas, Víctor.

VÍCTOR.- Però això és normal, acabes de tindre un xiquet, estàs...

PILAR.- Només faig que pensar en el nostre fill.

VÍCTOR.- I per què no vols que contracte una minyona? Serà per diners, xe? Què en vols, una de colombiana?

PILAR.- No, no és això.

VÍCTOR.- Polonesa?

PILAR.- No, no he tingut un fill perquè me l'eduque una altra dona.

VÍCTOR.- Xe, africana, en vols una d'africana?

PILAR.- No em vull perdre cap gest quan em busca la galta, és tan senzill com això, vull ser conscient de la meua maternitat. Ens necessita, Víctor, als dos.

VÍCTOR.- I creus que jo no me n'ocupe? Ja li he buscat una escola, la millor, i he dissenyat el seu pla d'estudis: als tres anys començara la carrera de piano, als quatre, anglès, als cinc, informàtica, als sis, natació, tennis, hípica, als vuit farà la seua primera estada a Anglaterra, als deu, un màster de direcció d'empreses, als dèsset, Harvard, als vint-i-dos, president del banc extrasensorial...

PILAR.- Víctor...

VÍCTOR.- Als vint-i-cinc...

PILAR.- Víctor, ell ara només espera de tu que li llances una piloteta.

VÍCTOR.- Tens la típica depressió post-part, és això, ja passarà, tranquil·la. Hauries d'anar a la perruqueria, entrar en Loewe...

PILAR.- Apuntar-me a un gimnàs, no?

VÍCTOR.- Sí, per què no? Deixa'm que et diga una cosa...

(Pausa. Sona un busca.)

VÍCTOR.- Merda, la fàbrica.

PILAR.- Te n'has d'anar, no?

VÍCTOR.- Sí.

PILAR.- Un problemeta.

VÍCTOR.- És... És... És que no ho entenc. No entenc què volen ara, els treballadors, estan... Són una colla d'ingenus, el món no és tan simple com ells creuen, no han superat encara la dialèctica de l'obrer bo i l'empresari dolent. Han capgirat la doctrina de Marx. No... No entenen que... s'ha ser socialista abans que marxista.

PILAR.- És clar.

VÍCTOR.- No és tan simple, Pilar, han d'esperar.

AUTOR.- Pausa.

PILAR.- Esperar.

VÍCTOR.- Uns anys.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Només uns anys. Les coses s'han de...

PILAR.- És clar. Tornaràs tard?

VÍCTOR.- Sí. No, per què?

PILAR.- M'agradaria que col·locares la tanca de la piscina.

VÍCTOR.- D'acord. La tanca. La tanca, quina tanca?

PILAR.- El xiquet.

VÍCTOR.- El xiquet?

AUTOR-FILL.- (Alçant una mà, com presentant-se.)
Papa, mamà, ten, fu, xufa.

VÍCTOR.- Ei, ja parla.

PILAR.- Sí, ja parla.

VÍCTOR.- Ai, ma vida, vine amb el pare, tx, criatura.
Quants... quants anys té?

PILAR.- N'acaba de fer cinc.

VÍCTOR.- Cinc? Com... com passa el temps. Ja no puc ni
alçar-lo. Si fa no res estava dient...papà, mamà, ten, fu...

PILAR.- Sí, fa no res.

VÍCTOR.- Cinc anys!

AUTOR-FILL.- Pare, m'ajudes a completar el puzzle de
la Torre Eiffel; són 200 peces.

VÍCTOR.- Sí, Jaume, ara després, espera un moment... La
mare i jo hem de parlar.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Què et passa?

PILAR.- No ho sé. Què creus que em passa? (**Víctor mira
el rellotge.**) Vés-te'n se't fa tard.

VÍCTOR.- No, no, parlem... Però si no vols...

AUTOR-FILL.- Pare?

PARE.- (Sec.) Un moment, Jaume, per favor!

PILAR.- Què passa, fill?

AUTOR-FILL.- (Fotut.) No res.

(Silenci.)

VÍCTOR.- Què passa, fill? (**L'amanyaga i se l'asseu al
braç.**) Ei! No hem tingut molt de temps de xarrar tu i jo, eh?
El pare ha estat molt ocupat aquests anys, lluitant contra els

poders fàctics, entens el que vull dir? Ho he fet tot per tu, Jaume.

AUTOR-FILL.- Tenen rajos paral·litzants, els poders fàctics?

VÍCTOR.- En certa manera.

AUTOR-FILL.- I desintegradors de matèria?

VÍCTOR.- Sí.

AUTOR-FILL.- Qui ets tu, el capità Amèrica?

VÍCTOR.- Una mena de capità Amèrica.

AUTOR-FILL.- Pare, puc fer-te una pregunta?

VÍCTOR.- Sí, és clar. Entre tu i jo no hi haurà mai secrets.

AUTOR-FILL.- Què és follar?

VÍCTOR.- (**Somriu, mirant PILAR.**) Em pensava que no s'ensenyava això, al Liceu francès?

AUTOR-FILL.- Vaig al col·legi alemany, pare.

VÍCTOR.- Ah, sí? (**Demana una explicació a PILAR.**)

PILAR.- Estaves lluitant contra la Massa quan el van expulsar, li ho vaig dir a la teua secretària. Em va enviar una dotzena de roses.

VÍCTOR.- Ja. Follar? Bé, follar és com un entreteniment, fill.

AUTOR-FILL.- Com jugar al flipper?

VÍCTOR.- Home, no té tantes llumenetes, és més primari, no sé com dir-te. Ja t'han explicat això de la llavoreta?

AUTOR-FILL.- Però és una cosa dolenta? T'has de vacunar i tot això?

VÍCTOR.- No, i ara, és com anar en bicicleta.

PILAR.- No s'oblida mai, encara que no practiques.

VÍCTOR.- Encara que no practiques, sí.

AUTOR-FILL.- Ui, glup, crec que..., crec que hi ha roba estesa. Tinc cinc anys, no sé si puc escoltar segons quines coses, sabeu què vull dir? Este... Puc..., puc anar fora al jardí?

VÍCTOR.- Sí, és clar.

PILAR.- Vés amb compte amb la piscina, fill.

AUTOR-FILL.- Ahà. (AUTOR fa per anar-se'n.)

VÍCTOR.- Escolta, Jaume, Hem de jugar tu i jo un dia, eh?

AUTOR-FILL.- Sí pare.

VÍCTOR.- Ara quan tinga més temps, d'acord?

AUTOR-FILL.- Sí, pare.

VÍCTOR.- Farem un puzzle de 3.000 peces, tu i jo, eh?, algun dia.

AUTOR-FILL.- Ei!

VÍCTOR.- Ei! (Pausa.) És un bon xiquet, eh?

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Quants anys dius que té?

PILAR.- Víctor?

VÍCTOR.- Ahà?

PILAR.- Vull dir-te una cosa.

VÍCTOR.- Espera, espera, és una bona notícia?

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- Dóna'm una pista.

PILAR.- Me'n vaig.

VÍCTOR.- Uf, tu quan dones una pista. I a quina hora tornaràs? T'ho dic perquè tinc... (Pausa.) No penses tornar, és clar.

PILAR.- No.

VÍCTOR.- Puc preguntar per què?

PILAR.- Crec... Crec que hem canviat, Víctor, això és tot, ni tu ni jo som ja qui pretenem ser. És hora de fer-ne un funeral com Déu mana, no creus?

(Pausa.)

PILAR.- M'enduc el xiquet.

(VÍCTOR la mira.)

PILAR.- El podràs tenir una vegada a la setmana, al cap i a la fi és més del que l'has vist fins ara.

AUTOR.- Això no pot ser.

(PILAR busca la beguda i se'n serveix. Voldria morir.)

PILAR.- Me l'enduc, Víctor.

AUTOR.- No, no pots.

(Pausa.)

PILAR.- **(S acsejant VÍCTOR.)** Digues alguna cosa. Per què no puc. Per què? Digues: per què?

VÍCTOR.- **(Esclatant.)** Per què és mort!

AUTOR.- Silenci. El temps de passar el temps i deixar una ferida oberta. Silenci.

VÍCTOR.- Has anat a la teràpia?

PILAR.- **(Rient.)** Sí, ens hem assegut totes en rotgla, i hem xarrat.

VÍCTOR.- Ja.

PILAR.- Una cosa molt hippie, t'ho hauries passat molt bé.

VÍCTOR.- No ho crec.

PILAR.- Fa vint anys t'hauria agradat.

VÍCTOR.- T'has pres les pastilles?

PILAR.- La verda, la groga, la blava, en tinc de tots els

colors.

VÍCTOR.- (Tracta d'agafar-la.) Pilar.

PILAR.- Deixa'm.

AUTOR.- Per què beus?

PILAR.- I què si bec, i què si estic borratxa? Encara hauria de beure més, molt més, ofegar-me en l'alcohol per poder estar al teu costat. (A l'home.) Per què em mires així?

AUTOR.- Per què la mires així?

(Pausa.)

VÍCTOR.- (Apart.) Jo... jo... jo sempre... sempre havia volgut ser James Dean, caminar com ell, mirar com ell. Hauria donat el que fóra per tenir la seua miopia. Vaig veure Rebeldes sin causa més de vint vegades. Que bonica que estava Natalie Wood, me la recordava tant Pilar. Em vaig comprar uns pantalons vaquers, i els vaig foradar, i unes xiruques, i em vaig deixar els cabells llargs, i em vaig afiliar al PC, volia, volia canviar-ho tot, inundar el món de xiruques.

AUTOR.- Pausa.

VÍCTOR.- Volia ensenyar el meu fill a... estar amb ell, només això, poder asseure'ns l'un al costat de l'altre fent un puzzle (Somriu.), de la Torre Eiffel, què sé jo, parlar com dos amics.

AUTOR.- Pare?

VÍCTOR.- Sí?

AUTOR-FILL.- És cert que el Sol té un diàmetre en l'equador d'1.391.980 km?

VÍCTOR.- Sí, molt bé, estic orgullós de tu, fill. (Agafant-lo de les espatlles.) Entre tu i jo no hi haurà mai secrets. Pots preguntar-me el que vulgues.

AUTOR-FILL.- Pare?

VÍCTOR.- Sí?

AUTOR-FILL.- Què passa quan et mors?

VÍCTOR.- Què? (**Busca PILAR i no la troba.**) Bé, ningú no sap què passa quan ets mors, deixes... deixes de respirar, i... i estàs, bé, no estàs, però... T'he... t'he portat un puzzle. On deu estar? De 3.000 peces.

AUTOR-FILL.- (**Suau.**) Pare.

VÍCTOR.- El tinc per ací, espera, un de la torre Eiffel, molt bonic.

AUTOR-FILL.- Pare.

VÍCTOR.- Però si vols que el canviem...

AUTOR-FILL.- Escolta'm, per favor.

VÍCTOR.- Sí, fill.

PILAR.- És mort, Víctor, es va ofegar.

(**L'AUTOR li ho confirma amb un somriure.**)

VÍCTOR.- Ah, sí. Sí, ja ho sé. La piscina, veritat?

PILAR.- Sí.

VÍCTOR.- No vaig arreglar mai la tanca de la refotuda piscina.

PILAR.- Tot ho fas a mitges.

VÍCTOR.- Sí, sí. Ja. Bé, en eixe cas crec que és millor que... (**L'AUTOR li lliura una maleta.**) Ah.

AUTOR.- És l'hora.

VÍCTOR.- Sí, és clar, l'hora. Bé, me'n vaig a... a...

AUTOR.- (**Sospirant.**) Ah, no m'agrada.

VÍCTOR.- Bé... adéu.

(**L'AUTOR es gira amb una certa ansietat.**)

PILAR.- (**Ansiosa.**) Te'n vas?

VÍCTOR.- Sí, este, me'n vaig a... a...

AUTOR.- Al Nepal.

PILAR.- Al Nepal?

VÍCTOR.- Al Nepal, t'he dit jo al Nepal?

AUTOR.- Sí, al Nepal, al Nepal!

VÍCTOR.- Sí, sí, quin cap! Tinc **(Es palpa la butxaca i trau un bitllet d'avió.)** Mira, el bitllet. Vull... vull... És possible que em faça monjo budista, saps?

AUTOR.- Per l'amor de Déu.

VÍCTOR.- O em faré Sherpa, qui sap. Em compraré unes xiruques i...

PILAR.- Oh.

VÍCTOR.- No sé, Pilar. Si poguera tornar arrere m'hauria agradat que tot haguera sigut diferent.

PILAR.- Jo també.

VÍCTOR.- Però el que està escrit està escrit... i no puc **(Se'n va.)**

AUTOR.- Però jo sí.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Què?

AUTOR.- Com era això de la tanca? A veure...

VÍCTOR.- Has dit alguna cosa?

PILAR.- No, no...

VÍCTOR.- Ah. Bé, me'n vaig.

AUTOR.- Espera.

VÍCTOR.- Què?

PILAR.- Què?

VÍCTOR.- Vols...? Vols...?

AUTOR.- **(Ho llança com qui fa una prova.)** Tornaràs tard?

VÍCTOR.- **(Com sorprès i a l'expectativa.)** Sí. No, per què?

PILAR.- (Sorpresa i a l'expectativa.) M'agradaria que col·locares la tanca.

VÍCTOR.- La tanca, quina tanca?

AUTOR.- La de la piscina, idiota.

VÍCTOR.- Ah, la tanca! Com, encara no l'he posada?

(PILAR mira l'autor.)

AUTOR.- No.

PILAR.- No, no.

VÍCTOR.- Serà possible. Quin cap, xe. Ara mateix...

PILAR.- No, Víctor, perdràs...

AUTOR.- L'avió.

VÍCTOR.- Tant se val, agafaré el següent. O aniré caminant.

PILAR.- Si vols avise a algú.

VÍCTOR.- No, dona, açò ho tinc fet en un rellamp.

PILAR.- Tu?

VÍCTOR.- Sí, és senzillíssim. He... he... he...

AUTOR.- He fet uns cursos de bricomania.

PILAR.- Tu. Quan?

VÍCTOR.- Quan vaig estar a... a...

AUTOR.- Ciudad Real.

PILAR.- No m'havies dit res.

VÍCTOR.- És... és...

AUTOR.- És molt llarg d'explicar.

PILAR.- Però...

VÍCTOR.- Xe, vols que l'arregle o no?

PILAR.- Sí, és clar.

VÍCTOR.- Com la vols, de caoba, de marbre?

PILAR.- Ai, no sé.

VÍCTOR.- Metacrilato, vols metacrilato?

PILAR.- Però no ens ho podem permetre.

VÍCTOR.- Que no ens ho podem... que no... Serà per diners, xe!

AUTOR.- Ei!

VÍCTOR.- Ei!

AUTOR-FILL.- Pare.

VÍCTOR.- Jaume.

(VÍCTOR i JAUME s'abracen.)

VÍCTOR.- T'agrada, fill?

AUTOR-FILL.- És superguachi, papi. De què és?

VÍCTOR.- De fusta, ho sent, però no he pogut fer massa filigranes, em vaig perdre uns capítols de Bricomania.

PILAR.- A qui li importa això?

AUTOR-FILL.- Puc fer-te una pregunta, pare?

VÍCTOR.- Que si pots fer-me una pregunta...? Que si pots...? Nano, nano, vine que et pegue un bes. Em pensava que t'havies... Tu... tu pots preguntar el que vulgues. Entre tu i jo no hi haurà mai cap secret.

AUTOR-FILL.- Com va començar la vida?

VÍCTOR.- (Mira PILAR.) La... este, eh... eh... T'he... t'he explicat ja això de la llavoreta?

AUTOR-FILL.- Et refereixes a les lleis de Mendel?

VÍCTOR.- (A PILAR.) Quina edat té?

PILAR.- N'acaba de fer dotze.

VÍCTOR.- Dotze? Déu, com passen els anys. Hem de recuperar el temps perdut. Voleu... voleu que fem un puzzle?

AUTOR.- Òstia, pare,estic fins al cul d'equacions, no em toques els collons.

VÍCTOR.- Però quin vocabulari és eixe, fill?

AUTOR-D.A.- Hablan como delincuentes. Anda que si tu abuelo levantara la cabeza.

VÍCTOR.- És així com parleu en el col·legi alemany?

AUTOR.- De què vas, paio? Fa un any que vaig a l'institut.

VÍCTOR.- (A PILAR.) Però com, també el van expulsar del col·legi alemany?

PILAR.- Estaves lluitant contra els poders fàctics, no et vas poder posar al telèfon.

AUTOR-D.A.- Y míralo con ese pelo, va a criar piojos, y los pantalones rotos. Y las botas, Dios, me va a dar algo. Aaaj!

VÍCTOR.- Ei, portes xiruques!

AUTOR-FILL.- Les vaig trobar en una habitació plena de trastos.

VÍCTOR.- Les meues xiruques.

AUTOR-FILL.- Vull canviar el món, pare, lluite per un planeta verd, més net, més lliure.

PILAR.- (Emocionada.) Ai, ma filla, s'ha apuntat a una ONG.

AUTOR-FILL.- Especuladors sense fronteres.

VÍCTOR.- Què?

AUTOR-FILL.- Primer especularem uns anys en la Borsa, seran només uns anys.

PILAR.- Però això no els farà canviar.

AUTOR-FILL.- No, i després inundarem el món de xiruques.

VÍCTOR.- Ah!

AUTOR-FILL.- Bé, és una metàfora, no sé si m'entens.

VÍCTOR.- Perfectament.

PILAR.- Serà per metàfores, xe.

VÍCTOR.- Ei!

AUTOR-FILL.- Ei!

PILAR.- Ei!

AUTOR-FILL.- (Cantant de sobte, abrandat.) Pel Fons Monetari!

PILAR I VÍCTOR.- (Cantant, abrandats.) No serem moguts!

AUTOR-FILL.- (Cantant.) Per l'economia!

PILAR I VÍCTOR.- (Cantant.) No serem moguts!

TOTS TRES.- (Cantant.) Igual que un pi, al peu de la Ribera, no serem moguts!

(Fosc. Música de la cançó anterior per a aplaudiments.)

Pasqual Alapont

25 de juliol de 2003-28 d'octubre de 2003